

[Đồng Nhân Doraemon] To The 22Nd Century

Contents

[Đồng Nhân Doraemon] To The 22Nd Century	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2-1	3
3. Chương 2-2	5
4. Chương 3-1	7
5. Chương 3-2	9
6. Chương 4	10
7. Chương 5-1	12
8. Chương 5-2	14
9. Chương 6	18
10. Chương 7	20
11. Chương 8: Ngoại Truyện 1 : Yêu, Là Thứ Cảm Giác Vừa Ngọt Vừa Đắng	22

[Đồng Nhân Doraemon] To The 22Nd Century

Giới thiệu

Tên tiếng Việt: Xuyên đến thế kỷ 22 Thể loại: Xuyên không, đồng nhân Doraemon, có chút viễn tưởng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-nhan-doraemon-to-the-22nd-century>

1. Chương 1

Khách sạn Prince, tầng 38...

Cổng trắng kết hoa hồng rực rỡ, đèn giăng rực rỡ khắp chốn, thỉnh thoảng còn nghe tiếng chúc mừng và nụ cười rạng rỡ của khách mời đến tham dự. Phong cảnh tươi đẹp là thế đấy, nhưng nhân vật chính- Shizuka lại lo lắng nhìn về hướng thang máy. Đôi tay mang găng trắng của cô lặng lẽ siết chặt gấu váy tân hôn, nhìn kĩ còn thấy cả mồ hôi nhỏ giọt bên trán.

“Cậu đừng quá lo lắng, tớ nghĩ Nobita sẽ mau đến thôi” - Suneo đứng cạnh vuốt vuốt mái tóc, liên tục trấn an cô bạn, nhưng cậu cũng cực kỳ căng thẳng, lời nói lộ rõ sự gấp gáp. Không phải cậu ta bảo hôm nay sẽ đến đúng giờ hay sao?

“Cái tên ngốc này, đợi cậu ta đến, tớ sẽ tấn cậu ta một trận. Đám cưới của bản thân cũng có thể quên được à? Không phải hôm qua uống rượu cùng chúng ta, rồi không thức dậy nổi chứ?”- Jaian đập đập hai lòng bàn tay vào nhau, tỏ vẻ tức giận. Cái nơ đeo dưới cổ cũng căng lên, đỏ ửng.

“Nếu có Doraemon ở đây thì tốt rồi...”

Lời không biết do ai nói, nhưng vừa được thốt ra thì không khí trở nên trầm mặc. Suneo, Jaian, Shizuka lẳng lẳng nhìn nhau, giống như cùng chung một suy nghĩ, thoáng chốc không khí rạng rỡ kia cũng lắng xuống...

“Tớ đến rồi...Shizuka, anh ở đây...ui da” - Một giọng nói từ phía xa vang lại, chạy vội đến chỗ bàn cưới, va thẳng vào cạnh bàn.

Shizuka bật cười, cô đỡ người kia dậy, phỉu phỉu bụi còn vương trên áo vest trắng. Cô chỉnh lại bông hoa hồng đỏ trên ngực Nobita. Anh chàng mặt mày bắt đầu đỏ bừng cả lên, nở hết cả mũi.

“Thật là, cho đến lúc lấy vợ rồi mà cậu vẫn còn hậu đậu như thế đấy”- Suneo cười.

“Cái thằng này, cậu có biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Lễ cũng sắp bắt đầu mà không thấy cái mặt cậu đâu cả? Muốn mọi người chết vì lo à? Không hiểu sao Shizuka lại có thể chấp nhận lời cầu hôn của cậu đấy.” - Jaian nhăn mày, đấm nhẹ cậu bạn mình một cái.

Nobita cười cười, vò vò mái tóc còn rối của mình, vuốt nó xuống, ấp úng nói:

” Tớ không tìm được đôi tất, lúc ra được khỏi nhà thì quên mất áo khoác. Xe đi giữa đường thì gặp một tai nạn.”

“Vẫn xui xẻo, hậu đậu thế đấy”- Mọi người chỉ biết lắc lắc đầu ngao ngán. Nhưng họ nhanh chóng bỏ qua, Nobita cũng hãnh diện khoác tay vợ mình đi vào bên trong hội trường. Lúc đó, nhớ ra việc gì, Shizuka hỏi:

” Dekisugi, cậu ấy không đến sao?”

” Tớ quên nói với cậu, sợ là hôm nay cậu ấy có dự án mới về thành phố mặt trăng, sẽ không tham gia được đâu. Cậu ấy nói nếu không đến thì nhờ tớ xin lỗi cậu đấy.”

“Vậy sao...”

Đúng ngay lúc Shizuka đang trầm ngâm, một bóng người từ đâu đó vụt lên, xuất hiện ngay trước mặt cả đám người. Đó là một cô gái, cô có khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, mái tóc ngắn đến hõm vai, đen và mượt mà, trên mình là bộ váy ngắn ngang gối để lộ đôi chân dài thẳng. Cô còn mang một đôi dày kì lạ dưới chân, mỉm cười rạng rỡ:

” Đã lâu không gặp rồi, Shizuka. Xin lỗi vì đã đến trễ”

“Hoshiko!”- Shizuka reo lên, chạy tới ôm chầm lấy cô. Hai cô gái ôm nhau một hồi lâu mới chịu buông ra, Hoshiko mỉm cười, xem lại khăn voan của bạn mình.

” Cậu hôm nay rất xinh đẹp, bớt tăng động đi”

“Không phải là cậu đang ở Thụy Điển sao? Tại sao lại về đây rồi?”

” Tớ mới về sáng sớm hôm nay thôi, đám cưới của bạn mình tớ làm sao có thể không đến chứ?Sắp tới có lẽ tớ sẽ ở lại Tokyo này làm việc, cậu xem, đôi giày của tớ thế nào? Phát minh mới toanh đấy nha”- Cô tự hào vỗ ngực khoe với cô bạn.

” Shizuka, giới thiệu đi chứ?” - Suneo nói

“Phải rồi, tớ quên mất. Đây là Hoshiko, bạn thân của tớ năm đầu đại học, sau đó thì cô ấy sang Úc du học. Hoshiko, đây là...”

” Suneo, Jaian, và Nobita chồng cậu đúng không? Xin chào mọi người, tôi là Hoshiko, Shizuka thường xuyên nói về mọi người lắm”- Cô lại cười, bộ dáng giống như biết rõ những người trước mặt từ lâu lắm rồi.

” Thì ra là vậy, xin chào người đẹp, tôi là Suneo”

” Tôi là Jaian, khi nào mà cậu có muốn mua đồ, ghé qua chuỗi cửa hàng Takeshi nhà chúng tôi. Tôi sẽ giảm giá cho cậu.” - Jaian hào hứng nói, bắt tay cô gái trước mặt.

“Tôi...tôi là Nobita, chào cậu” - Nobita ta cũng cười.

” Cảm ơn mọi người...Tôi muốn gặp mọi người từ lâu lắm rồi đây...”- Hoshiko nói, vuốt vuốt mái tóc ngắn.

” Đồng đủ cả rồi, mọi người mau vào bên trong thôi, hai phụ huynh hai nhà còn đang chờ đây. Hoshiko, tham gia với tụi này nhé, còn chỗ trống đây...Hai vợ chồng cậu mau vào chuẩn bị đi thôi” - Suneo nhìn lại đồng hồ, lên tiếng nhắc nhở. Mọi người ngồi vào bàn, khách khứa cũng chật kín các ghế ngồi.

” Xin lỗi, tớ đến trễ”- 1 giọng nói vang lên....

2. Chương 2-1

“Dekisugi?”- Mọi người xung quanh đều gần như la lên khi nhìn thấy người ở trước mặt. Đó là 1 người đàn ông mặc vest đen, thân hình cao ráo và khuôn mặt cực kỳ cuốn hút, cảm hơi lúng phúng râu, nhưng điều đó không hề làm người ta có cảm giác khó chịu khi nhìn vào anh chàng này. Anh nở một nụ cười khá đẹp, đồng thời xin lỗi vì đã đến muộn.

“Không, không sao, cậu tới bọn này cảm thấy vui lắm rồi, còn tưởng cậu không thể đến được đây ” - Jaian cười lớn, vỗ vai Dekisugi một cái rồi đẩy cậu vào bàn, ngồi cạnh cô gái này giờ vẫn còn đang cúi đầu vào trong điện thoại di động.

” Thật có lỗi quá, công việc hôm nay ở phòng nghiên cứu đã tạm thời dừng lại, vì sắp có một chuyên gia từ Thụy Điển đến để hợp tác, xin lỗi vì tớ đã không báo trước cho mọi người.”

“Cái thằng này, cậu bớt xin lỗi lại đi , chúng ta đã làm bạn bè cùng nhau bao nhiêu năm rồi chứ?...À phải rồi, đây là Hoshiko Lee, cô ấy là bạn đại học với Shizuka hai người mau làm quen đi.”- Vẫn là Suneo hòa đồng hằng hái giới thiệu, mà cái con người này giờ còn cầm điện thoại chẳng biết làm gì, nghe có ai đó nhắc tới tên thì giật bắn cả mình lên. Cô vội vã ngược lên mỉm cười theo đúng nghi thức xã giao, nhưng vừa nhìn thấy người bên cạnh, không hiểu sao mặt lại nóng lên một cách kỳ lạ, trách cô da mặt quá mỏng. Hoshiko đưa tay ra bắt lấy bàn tay anh một cái, cùng lúc ngược mặt, bắt gặp ánh mắt thâm sâu của người đối diện, lại không biết anh đang nghĩ gì...

“Xin chào, tôi là Dekisugi, rất hân hạnh được làm quen. Không biết tôi và tiểu thư Lee đã từng gặp qua nhau chưa?Tôi thấy tiểu thư có chút gì đó quen thuộc...”- Anh nhìn cô lâu hơn một chút, chỉ thấy khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ như hai cánh hồng đào, thẹn thùng cúi đầu xuống, sau đó cô lại vội vã ngược lên, xua xua hai cánh tay:

“Không, không...Làm sao tôi và ngài có thể gặp nhau được, chắc ngài làm tôi với ai rồi. Hân hạnh được làm quen với ngài”- Hoshiko nhanh chóng phủ nhận, sau đó không nói gì nữa lại bắt đầu bấm bấm điện thoại...Có Chúa mới biết trong lòng cô cực kỳ hỗn loạn, thực ra cô ắt ít khi ập ứng trước mặt người khác, cũng không phải là người thích cầm điện thoại trong những lúc thế này, này giờ cô cứ bấm bấm xóa xóa không làm gì ra hồn cả. Nhưng mà Dekisugi...cô thật đúng là nói một đằng làm một nẻo mà.

Trong suốt cả bữa tiệc, ngoài việc ăn và nói chuyện phiếm thì Hoshiko chẳng còn gì để làm, cái tình trạng ban đầu cũng giảm đi không ít, cử chỉ tự nhiên hơn rất nhiều, cũng nói vài câu với Dekisugi. Nhưng mà thay vì nói chuyện, cô vẫn thích ăn hơn, đồ ăn hôm nay thực rất vừa miệng, mà cô là người có dạ dày “gần như lúc nào cũng rỗng” cả. Cuối cùng thời gian tiệc tùng cũng trôi qua, lúc đó thì Shizuka khoác tay Nobita, và cha mẹ hai bên tới chúc rượu. Lúc đó thì Jaian- này giờ đã ngà ngà say, mặt đỏ ửng hằng hái nói:

“Hôm nay tớ cực kỳ có hứng, chi bằng để tớ lên sân khấu đi, có sẵn 100 bài tình ca tuyệt vời do chính đại danh ca Takeshi tự sáng tác đây...tránh ra đừng có cản tớ...cái tên mỗ nhon cậu làm gì thế hả?”

Suneo mặt tái xanh đỏ dịch chuyển khắp khuôn mặt, chảy mồ hôi hột, vội vã đứng dậy bịt miệng kẻ bên cạnh lại, miệng không ngừng nói vài câu hòa hảo:

“Jaian...hôm qua cậu hát chưa đủ hay sao, hôm nay coi như là giữ giọng đi được không, giọng cậu mà khàn không tốt chút nào đúng không?Tớ nghĩ chắc cậu nên để dịp khác thể hiện giọng hát danh ca của cậu thôi, phải không mọi người?”- Cậu ta nháy mắt với Hoshiko bên cạnh một cái. Cô chỉ bùm miệng cười, hôm nay e rằng Jaian mà lên hát chắc khách khứa trong hội trường phải đồng loạt nhập viện vì viêm màng nhĩ mất thôi, tội nghiệp cho Shizuka và Nobita lắm.

“Phải đó, phải đó haha”- Mọi người chung bàn, kể cả cô dâu chú rể đều đồng ý cười vang (một cách đầy bất đắc dĩ). Không khí này giờ lại được khuấy động một cách đầy vui vẻ, thật ra lâu lâu mới có dịp để mọi người tụ tập đông đủ như thế này, quả thật không có gì hạnh phúc hơn nữa. Hoshiko mỉm cười, rót đầy một ly rượu vang đỏ đứng lên chúc mừng Shizuka một cái, dù sao cô bạn này cũng rất hợp ý, lại còn là thần tượng nhỏ của cô thời còn thơ ấu, cho dù cô nàng có chọn phải anh chàng hậu đậu Nobita chẳng nữa thì chỉ cần cô luôn hạnh phúc là được.

Cuối buổi tiệc, sau khi kí bút vào gổi nằm cho cô dâu chú rể, chụp mấy tấm hình lưu niệm thì tới tiết mục quảng hoa cô dâu. Hoshiko đặc biệt thích thú với trò này, nên mặc dù không tin lắm nhưng cũng chen chân với một đám thiếu nữ chưa lập gia đình, chờ mong nhìn bó hoa hồng đỏ thắm kia. Cô dâu Shizuka xoay người lại, thấy mạnh bó hoa về phía sau, ngay lập tức mọi người nhào lên chụp lấy chụp để, Hoshiko chỉ cười nhẹ, mặc dù trước giờ cô không thích tranh giành. Nhưng chỉ cần cô đã nhắm tới một thứ gì đó sẽ không bao giờ để cho người khác có cơ hội tranh được, cô nhẹ nhàng bật người lên trên, đặc biệt cao vì tính chất đôi giày cô mang, gạt tay một cô nàng nào đó xuống rồi thông thả đón lấy bó hoa, cầm chặt lấy. Hội trường vang lên tiếng vỗ tay đồng loạt, Hoshiko giờ giờ vậy vậy đóa hoa trong ánh mắt tiếc nuối của đám con gái độc thân, nháy mắt với Shizuka đã đứng cạnh từ lúc nào....

” Tớ về đây, nhớ phải hạnh phúc đấy nhé Shizuka, nếu cậu có thời gian hay tâm sự cứ đến tìm tớ là được. Tớ về đại học Tokyo công tác nên chắc sẽ còn ở đây một thời gian dài đấy, đây là địa chỉ và số điện thoại của tớ.”

“Cảm ơn cậu, Hoshiko”

Hai cô gái lại ôm nhau một cách nồng thắm, Hoshiko hiểu rõ tính cách cô bạn này của cô hơn ai hết, vỗ vỗ lưng cô nàng một cái, nhưng mắt cô cũng sắp nhòe lệ rồi này...

“Chào người đẹp, nhớ đến lời đề nghị của tôi nhé”- Suneo nói, bên vai là Jaian đã say bét nhè, nhưng cũng tỉnh thoảng nắc lên vài cái đầy kỳ quặc. Dekisugi cũng mỉm cười chào cô, Hoshiko cười, sau đó thông dong rời đi, nhưng không quên nói lại một câu khá bí ẩn:

” Dekisugi, hẹn gặp lại sớm”

Dekisugi nhìn bóng dáng xinh đẹp của cô dần dần khuất xa khỏi tầm mắt, không khỏi có chút suy nghĩ. Lúc đó thì Suneo vỗ vai anh một cái :

” Deki này, cô ấy rất được, còn xinh xắn, tại sao không xin số điện thoại đi?Cậu vẫn còn độc thân, không phải sao?”

” Hiện giờ tớ vẫn chưa muốn có mối quan hệ nào cả...”- Dekisugi trả lời, tầm mắt hơi rũ xuống có chút cười khổ,

Người nào đó thông thả đi bộ trên đường phố, nói đúng hơn là trượt trên đôi giày phát minh của cô, nhìn vào đèn phố hoa lệ và những tòa nhà cao tầng nguy nga từ thành phố Tokyo, vừa đi vừa nghĩ gì đó, sau cùng nói nhỏ:

” Dekisugi à...”

3. Chương 2-2

Đêm hôm đó, trong căn phòng nhỏ ngăn nắp, dưới ánh đèn mờ mờ phát ra từ 1 chiếc đèn nom chỉ bằng lòng bàn tay, Hoshiko yên lặng mà thông thả xem từng tập thông tin khác nhau được lưu trữ trong điện thoại. Xung quanh không hề có một tiếng động nào cả, thỉnh thoảng lại thấy cô giơ tay lên nhẹ ngáp một cái, và mái tóc ngắn thoáng đưa trong gió đêm lùa vào từ cửa sổ.

Cô còn nhớ rất rõ, cái hôm mà bản thân mình bị một tai nạn bất ngờ, sau khi tỉnh dậy thì đến được nơi này, lúc đầu cô cũng không biết mình đã đi đến hơn 100 năm sau, nơi có tồn tại 1 nền văn minh mới, tốt đẹp cùng yên bình hơn hiện tại...và cả Doraemon nữa chứ...Cái lúc mà cô gặp được Shizuka ở đại học Tokyo, thực sự cô rất ngạc nhiên, không ngờ “tuổi thơ” của hàng tỉ trẻ em trên thế giới lại chân thật đến như thế.

Hoshiko cứ xem đi xem lại đồng hồ sơ, tay kia gõ nhẹ lên mặt bàn trong suốt, như đang suy nghĩ về một vấn đề nào đó rất quan trọng, nhưng cô lại có chút do dự. Lúc đó thì có tiếng nhạc vang lên, chiếc đồng hồ cô đeo trên tay hiện lên một ánh sáng màu xanh lam khác, Hoshiko lắc nhẹ cổ tay, và trên màn hình thấp thoáng bóng một người.

”Sao?Em đã suy nghĩ kĩ chưa?Cơ hội lần này chỉ có một mà thôi, nếu như chúng ta thành công, thì em sẽ có một khoảng lợi nhuận khổng lồ”

”Không đâu, thưa thầy, em không có ý định sẽ nhận số tài sản kết sù đó”- Cô nở nụ cười nhẹ.

Giọng bên kia bắt đầu loáng thoáng chút lo lắng: “VẬY...”

”Em nói là mình không nhận số tiền đó, vì em làm việc này là đóng góp cho trường, em không mong mình được báo đáp gì cả...Em sẽ kí và gửi bản hợp đồng đó cho thầy khoảng 15 phút nữa. Nhưng em có một điều kiện...em muốn trở thành nhóm trưởng.”

”Được được, chỉ cần em đồng ý, thầy sẽ đồng ý bất cứ mọi đề nghị từ em”

”Em cảm ơn thầy nhiều...”

Cuộc nói chuyện ngắn ngủi kết thúc, mọi thứ lại chìm vào trong im lặng, Hoshiko đứng dậy, đến ngồi bên cạnh cửa sổ, nhìn ra thành phố Tokyo hoa lệ ngoài kia, rồi lại ngược nhìn lên bầu trời sao rộng lớn. Cô nhớ lúc còn nhỏ vẫn hay cùng anh trai mình ngồi đếm những ngôi sao, nghe ba giảng giải bao nhiêu điều mới lạ về những vì tinh tú, mỗi người đều là một vì sao trên trời...Đáng tiếc lúc này cô không còn nghe được những lời đó nữa, ba mẹ của thân thể này cũng đã mất cách đây không lâu, vì thế nên lúc cô muốn ngắm sao, cũng chỉ có thể làm nó một mình...Hoshiko chìm trong những ký ức xa xưa, chỉ ngồi như vậy bên cửa sổ, chờ một thời gian dài dằng dặc vô tận...

Buổi sáng sớm trên thành phố Tokyo, dưới những tán cây hoa đào tươi mới nở rộ hai bên đường, một chiếc xe chạy xuyên qua màn hoa, lẳng lặng đỗ dưới gốc cây lớn, bóng dáng cao thẳng tắp mặc áo sơ mi bước ra khỏi xe, phấp phấp những cánh hoa trên vai áo mình.

”Dekisugi, cuối cùng sắp cũng đến rồi!”- một giọng nói từ phía sau vang lên, vui vẻ vỗ vai anh một cái.

Dekisugi cũng hòa đồng quay mình lại, nở nụ cười, hỏi người kia lại một câu:

”Có chuyện gì mà sáng ra cậu lại hớn hở như vậy?”

”Còn chuyện gì được nữa, tất nhiên là việc chuyên gia mới đến rồi. Nghe tin đồn thì là một cô gái rất xinh đẹp, còn là học trò xuất sắc của giáo sư Tonan, nếu đúng như vậy thì không phải đám đàn ông độc thân chúng ta có một đối tượng đáng để theo đuổi hay sao?”

”Vậy sao?Nếu như đó chỉ là tin đồn thì cậu sẽ làm thế nào?”- Dekisugi hỏi...Trước giờ anh cũng có nghe đến học trò cưng của giáo sư Tonan là một cô gái, nhưng chưa gặp qua bao giờ cả, với việc một người phụ nữ, còn xinh đẹp, lại chọn học ngành công nghệ vũ trụ đòi hỏi sự chính xác cao. Anh quả thật có chút không tin lắm, dù sao lời đồn đại vẫn chỉ là lời đồn đại mà thôi.

”Không có chuyện đó đâu, tin tức lần này chính xác đến 95%, tỉ lệ sai cực nhỏ, sắp không tin thì mau đi nào”- Anh chàng kia xua tay bác bỏ ý kiến, đẩy Dekisugi đi lên phía trước, hướng về phòng nghiên cứu ở phía xa xa.

Lúc hai người vừa tiến được đến cửa, thì đã thấy một đám đông tụ tập từ phía bên ngoài, đều là những người từ các phân môn nghiên cứu khác ghé qua xem việc hay, mà bên trong lại có tiếng cười nói và tiếng vỗ tay khá ồn ào. Dekisugi thấy rõ cái dáng cao cao, mái tóc bạc lấm tấm và phong thái đĩnh đạc bình tĩnh của người đứng gần cửa, đúng là giáo sư Tonan, vị giáo sư nổi tiếng ở đại học Tokyo khoảng chục năm trở lại đây...mà ở cạnh ông ấy, là một cô gái với mái tóc dài cột cao, cô dựa người vào bên trong bàn làm việc, không thấy rõ khuôn mặt, nhưng anh nghe được tiếng trầm trầm trỏ xung quanh, họ đều nói chỉ cần nhìn dáng thôi cũng biết chắc chắn là một người phụ nữ xinh đẹp.

"A, em đã ở đây rồi, Dekisugi, mau vào trong đây. Hoshiko, đây là nhóm trưởng của ban kỹ thuật phân tích vũ trụ, Dekisugi, hai em sẽ hợp tác trong dự án lần này..."- Giáo sư Tonan vốn là người vui tính, lại rất hòa đồng, ông vừa nhìn thấy hai người kia ở ngoài cửa đã vội vã gọi vào. Dekisugi gần như ngạc nhiên, khi nghe tên cô gái kia, mà cô cũng nở một nụ cười tươi với anh, giọng nói êm dịu như nước hồ mùa thu:

"Chúng ta lại gặp nhau rồi, ngài Dekisugi"

"Thì ra hai em đã quen biết nhau từ trước rồi à? Tốt, tốt lắm, vậy chúng ta nhanh chóng vào vấn đề luôn đi. Mọi người bên ngoài mau trở lại chỗ làm việc đi nào"- giáo sư Tonan lại cười lớn, bắt đầu phổ biến cho mọi người về kế hoạch dự án lần này: 'thành phố Mặt Trăng 1' đã được nhà nước và các nhà khoa học khác ấp ủ từ bấy lâu nay, nhưng do cuộc ảnh hưởng từ việc khủng hoảng công nghệ thông tin năm 2096, cơ hội dường như vẫn chưa đến. Nasa lại cảnh báo cả thế giới về một cơn mưa thiên thạch có tỉ lệ rơi xuống địa cầu rất cao, mãi đến tận bây giờ, khi mọi thứ không còn là vấn đề nữa, dự án mới được tiếp tục. Theo như dự án đặt ra, bên Nhật Bản sẽ phụ trách phần việc thiết kế được 1 con tàu vũ trụ đủ để đưa được hàng trăm ngàn người từ khắp mọi nơi trên thế giới, đến các hành tinh khác trong dãy ngân hà rộng lớn.

"Hoshiko đây là một cô gái xuất sắc, cũng là một trong những học sinh đáng tự hào nhất của thầy. Em ấy đã nhận được giải Nobel Vật Lý vào năm ngoái, chắc em cũng đã nghe qua khả năng sáng tạo, phát minh của con bé. Lần này phòng nghiên cứu Tokyo nhỏ bé của chúng ta rất được kỳ vọng, thầy mong các em sẽ cố gắng hết sức.

"Chúng em hứa sẽ thật cố gắng"- Hoshiko và Dekisugi đồng thanh.

"Hợp tác vui vẻ"- Hoshiko cười, đưa tay ra trước mặt anh.

"Tôi cũng mong như vậy"

Sau buổi gặp mặt, Hoshiko đến gặp những thành viên còn lại của nhóm mình, ba trai hai gái, đều là những người tài giỏi và có nhiều thành tựu trong lĩnh vực khoa học. Tuy nhiên hình như có một người không tin tưởng cô lắm, nhưng cô không quan tâm quá nhiều, dù sao đi nữa, tài năng mới là thứ quan trọng nhất mà cô cần thể hiện ra, chứ không phải là danh tiếng.

Trưa hôm đó, sau buổi làm việc đầu tiên khá mệt mỏi, Hoshiko từ chối lời mời ăn trưa của một số đồng nghiệp nam, cô muốn có không gian yên tĩnh một chút, dù sao cũng đã lâu lắm rồi mới được trở lại ngôi trường thân quen này. Dù chỉ là một năm ngắn ngủi, nhưng kỷ niệm đọng lại trong đầu óc cô không hề ít một chút nào.

"Em không ăn trưa sao?"- Một giọng nói ôn hòa vang lên, Hoshiko giật mình quay người lại. Cô nhìn thấy Dekisugi, anh đi đằng sau cô từ lúc nào đấy nhỉ?

"Không, em vẫn chưa cảm thấy đói, em muốn đi dạo một chút thôi."

"Công việc rất mệt, anh thấy em cũng đã kiệt sức rồi, không ăn trưa sẽ không có đủ sức khỏe để tiếp tục. Căn tin trường có món Miso Katsu và Shabu Shabu cũng rất vừa miệng, em đi cùng với anh nhé."- Dekisugi ngỏ lời mời, khuôn mặt của anh rất bình tĩnh, cũng rất chín chắn, giống như đây chỉ là một việc cực kỳ bình thường. Hoshiko cảm thấy không có gì để từ chối, nên cô cũng đồng ý, thế là cô theo anh đến căn tin trường.

Căn tin đại học Tokyo...theo như trong hồi ức của cô, cũng có hiện đại, nhưng chắc chắn không thể bằng được bây giờ. Cô nhớ trưa nào cũng cùng với Shizuka đến nơi này, thưởng thức nhiều loại ẩm thực khác nhau, và hương vị món nào cũng khó quên, cũng đọng lại đầy dư vị trong cuốn hòng cô, giống như tình bạn của hai đứa vậy. Hôm nay hai người đến đây, mọi thứ cũng thay đổi nhiều rồi, sinh viên, giảng viên,

nghiên cứu sinh, và cả những vị khách khác đến đây rất đông, thật may là vì là người trong trường, nên cô và anh cũng được ưu tiên vào trước. Hoshiko ngồi trước bàn “tự phục vụ”, gọi 2 phần Miso Katsu, cơm, Tsukemono, súp Miso và một ít món ăn khác. Ngay, lập tức trước mặt hai người xuất hiện đầy đủ thức ăn và đồ dùng.

”Itadakimasu”

”Itadakimasu”

Hoshiko vừa ăn vừa ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài khuôn viên, vào mùa này, thường hoa anh đào sẽ nở rất đẹp, mặc dù cô không thích hoa anh đào, nhưng mùi hương của nó thoang thoảng và dễ chịu. Thỉnh thoảng lại có nhiều người qua lại cười nói vui vẻ trên đường, tạo ra một bầu không khí rất tươi vui và nhộn nhịp, nhưng cô có chút thất thần.

”Người ta nói ai cũng có kỉ niệm riêng, em có kỉ niệm nào về nơi này không?”- Dekisugi hỏi.

Hoshiko thoáng giật mình vì lời nói của anh, nhưng cô cũng vội trả lời:

”Tất nhiên là có chứ, em còn thấy nhiều là đằng khác...”

4. Chương 3-1

Hoshiko đặt đĩa lên giá, đôi mắt cô bắt đầu xa xăm như nhớ đến những ký ức nào đó xa lắm. Chầm chậm và nhẹ nhàng, hồi lâu sau cô mới cất lên tiếng nói:

“Em nhớ đêm năm đó là năm đầu tiên, mà cũng là năm cuối cùng em ở đại học Tokyo này. Em gặp không ít khó khăn, đôi lúc chỉ muốn quẳng hết tất cả mọi thứ, tự cho mình một viên thuốc độc thôi. Em gần như tuyệt vọng khi nhận tin ba mẹ lần lượt rời đi sau một vụ tai nạn ở đài khí tượng...Đêm đó cũng là đêm Giáng Sinh kinh khủng nhất trong cuộc đời em, cho đến khi em gặp một con người khác...”

Cái đêm đó...dưới trời tuyết lạnh và rét của thành phố, cô lê lét trên con đường dài trong khuôn viên trường mà tưởng chừng như vô tận, hai mắt cũng đỏ hoe và đắng nghét, chắc chẳng còn rơi nổi một giọt nước mắt, hay thốt lên được một câu nói nào nữa. Chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, Hoshiko dốc hết đồng tiền còn sót lại trong túi, tự mua cho mình một đồng lớn bia và một chai rượu Sake , rồi ngồi phịch xuống ghế đá đầy tuyết ở một góc nhỏ trong khuôn viên. Cô cứ uống hết lon này đến lon khác, nốc, xong rồi lại quẳng...vỏ lon rỗng lăn lóc trên ghế đá, kính cận cũng bị quẳng đi mất. Đúng lúc đó cũng có một người đi đến cạnh cô, vì mắt không tốt nên cô cũng chẳng thể biết đó là ai, ngồi xuống bên cạnh. Đui thì cũng nhìn thấy mờ mờ, chắc đó là một chàng trai...đúng không nhỉ?

“Đêm An Lành lại không ở nhà, anh cũng có tâm trạng à?”

Người kia không trả lời, nhưng Hoshiko đâu có chịu thua, cô đưa một lon bia cho anh, ra vẻ hào phóng:

“Mặc kệ anh có tâm trạng hay không, thích thì uống đi!”

“Tôi không uống rượu”

“Cái này là bia chứ rượu gì?Anh không thích thì thôi, tôi tự uống một mình”- Cô nhăn mặt lè nhè, định đưa lon bia lên định uống tiếp thì người kia đã cầm lấy, buông một câu:

“Cô là phụ nữ, dù sao cũng không nên uống nhiều như vậy, xem như là lon này tôi uống thay cô vậy.”

Kể đến lúc đó, Hoshiko dừng lại, tròn mắt nhìn người ở phía đối diện. Dekisugi giật mình, đến giờ anh mới kịp có thời gian nhận ra mình đang làm gì, hỏi:

“Vì sao em không kể tiếp...sau đó thế nào?”

“Chẳng có sau đó nữa đâu...Lúc đó uống nhiều quá nên em không nhớ nổi gì nữa hết. Sáng hôm sau em tỉnh lại thì em đã nằm trên giường mình rồi, nghe Shizuka bảo lại là thấy em ở trước cửa ký túc xá nên đưa em

vào trong, chỉ có điều em vẫn còn nhớ lại một câu nói của người đó, chắc nhờ câu nói đó mà em mới được như ngày hôm nay...”- Hoshiko nói, hai má cô dần ửng hồng lên, sau đó cô khua hai tay, bật ra một nụ cười vui vẻ.

“Em ăn tiếp đi, đồ ăn nguội hết rồi kìa”

“Anh không muốn nghe nữa à?”

“Có một số thứ anh nghĩ mình nên giữ lại trong lòng thì vẫn tốt hơn”- Dekisugi mỉm cười đáp lại, anh đưa một lon Coca cho cô rồi tiếp tục dùng bữa của bản thân...Anh phải để cho cô kể làm gì chứ?Trong khi anh đã biết phần tiếp theo?

Hai người gần như im lặng cho đến hết bữa trưa, Hoshiko cũng lười mở miệng nên cô không nhìn anh thêm một lần nào nữa, mọi thứ lại trở về với guồng máy cũ của nó. Chiều hôm đó là một buổi làm việc vô cùng mệt mỏi, cô gần như không thể suy nghĩ ra được thiết kế, hay nên dùng loại công nghệ nào cho bộ vỏ của con tàu, ẩn số quá lớn và cô cũng rất lo lắng về trình độ bản thân. Hoshiko quyết định ở lại để làm việc tiếp, gần như mặc kệ thời gian bên ngoài trôi qua như thế nào, cô cứ ghi một hàng dài các công thức vật lý lên giấy, vẽ thử, rồi xóa, rồi vẽ, nhưng cũng chẳng tạo ra ý tưởng nào mới hơn. Hoshiko chán nản, quăng cây bút qua một bên, khẽ ngáp.

“Em vẫn chưa về sao?”- tiếng cửa tự động đẩy qua, Dekisugi bước vào bên trong, anh ôm một chồng hồ sơ khá cao, đặt trên bàn ở cạnh bên cô, ở trong ánh sáng mờ mờ trên bàn, cô không nhìn rõ lắm khuôn mặt anh, nhưng cô cảm nhận được chút gì đó ấm áp len lỏi từ cõi lòng.

“Không, em có thói quen làm việc như thế này, từ lúc ra trường đều như vậy, chừng nào chưa nghĩ ra vấn đề, em sẽ không bỏ cuộc.”

“Em nên chú trọng sức khỏe của bản thân, dự án này không thể hoàn thành trong nay mai được, rồi chúng ta sẽ nghĩ ra cách giải quyết thôi.”

Hoshiko nghe lời khuyên nhủ của anh, nhưng cô không hề phản ứng gì lớn, thở dài một cái, chậm rãi nói : ” Anh không biết, em có rất nhiều cái để sợ hãi, trước kia khi em chọn thi vào ngành này có rất nhiều người không đồng tình, đàn bà thì không nên làm công việc của đàn ông, chắc chắn sẽ phải gây nên phiền phức. Em chỉ cười trừ, nhưng sau đó nhận ra mình bị khinh rẻ và cô lập trong thế giới đó, cuối học kỳ chẳng ai dám nhận em vào trong nhóm để làm bài thuyết trình. Em phải tự nghiên cứu tìm ra hướng đi riêng cho bản thân, không muốn mình tiếp tục bị xem thường như thế” Hai vai cô run lên khi nhắc đến những chuyện đó, bóng dáng nhỏ bé cô độc và lặng lẽ trong ánh sáng mờ.

Bỗng dưng một thứ gì đó ấm áp đặt lên bờ vai cô, Hoshiko giật mình nhìn sang người bên cạnh, anh đã cởi áo khoác của mình để trùm lên cho cô từ lúc nào. Chiếc áo sơ mi làm nổi bật dáng vẻ cao lớn của anh, cuốn hút nhưng gần gũi như chính anh vậy. Hoshiko lại đỏ mặt, lên tiếng muốn từ chối:

“Như thế này không hợp lắm...em không thấy lạnh đâu”

“Em cứ mặc nó đi, anh chỉ hy vọng em sẽ cảm thấy khá hơn một chút. Sức khỏe cho chúng ta tất cả mọi thứ chúng ta cần, nếu em cứ làm việc như thế này, sẽ khó đủ thể lực tiếp tục cuộc hành trình dài phía trước...Đi thôi, anh đưa em về.”...Anh không thể làm gì cho cô được cả...

“Được, cảm ơn anh”- Hoshiko cười híp mắt, mấy lời trước đó của cô giống như bay đi tới nơi nào của bộ não, cô đứng dậy đeo túi vào, vỗ nhẹ tay để tắt hết đèn trong phòng nghiên cứu, theo bước chân anh ra khỏi đại học Tokyo.

Chiếc xe dừng ở lại trước nhà cô, Hoshiko cởi áo khoác đưa lại cho Dekisugi rồi bước ra khỏi xe. Đường phố hôm nay lại vắng vẻ lạ lùng, con đường sáng rực trong đêm trăng chỉ có bóng cô và anh soi rọi trên mặt đất, như có như không lồng vào nhau. Anh cao hơn cô khá nhiều, gần như che chắn tất cả mọi thứ...còn nhớ Dekisugi là soái ca trong lòng rất nhiều thiếu nữ thời của cô, giờ cảm giác trong lòng cô thật là thỏa mãn.

“Ngày mai anh sẽ đi công tác vài ngày, em phải giữ gìn sức khỏe”

“Dạ”- Hoshiko trả lời, rồi tạm biệt anh bước lên tầng cấp...Nhìn chiếc xe của anh lao đi trong màn đêm, bỗng nhiên cô nghĩ đến một chuyện vô cùng quan trọng... Ngày mai anh đi công tác thì liên quan gì đến cô

chứ?mà cô còn ngoan ngoãn “phối hợp” như vậy?Trông cả hai cứ như...một cặp vậy...Hoshiko muốn khóc thay cho bản thân, rõ ràng cô bị sắc đẹp của anh làm cho lu mờ trí óc mà...nói gì thì nói hai người cũng mới ngày đầu làm việc chung thôi đấy!

5. Chương 3-2

Đúng là ngày hôm sau Dekisugi không hề xuất hiện ở phòng nghiên cứu, lúc Hoshiko bước vào, cô len lén nhìn sang chỗ của anh một chút, sau đó rũ mắt quay đi. Cô lại bắt đầu một ngày mới mệt mỏi và nặng nhọc, hi vọng hôm nay sẽ làm ra được cái gì đó mới một chút. Cuối buổi làm việc, cô cũng quyết định không ở lại làm tăng ca nữa, mà gọi điện hẹn Shizuka ra ngoài dùng bữa tối.

Hoshiko ngồi trên chiếc bàn lơ lửng ở cầu Rainbow Bridge, chống cằm nhìn ra phong cảnh ngoài khơi xa, nơi có những con tàu lớn rực rỡ ánh sáng và đèn hoa nổi bật, gió thổi mang theo hơi mát từ dòng nước thâm vào sâu trong trái tim cô, ngọt ngào và dịu nhẹ. Cô nhớ ngày nào tan học cũng đi ngang qua cây cầu này, nán lại không ít lần chỉ để hòa mình vào thiên nhiên. Bây giờ thứ gì cũng thay đổi, cây cầu tuy không mang bộ áo cũ nhưng vẫn là thế trong trí óc cô, chẳng biết từ khi nào cô để yêu Nhật Bản như chính quê hương thật sự của mình...

“Hoshiko, xin lỗi vì đã để cậu chờ lâu”- Shizuka xuất hiện, tươi cười. Có lẽ nụ cười của cô bạn này vẫn như từ trước đến giờ, rạng rỡ như thế đấy. Cô mặc một chiếc váy dài màu kem và áo khoác len dài tay.

“Không có gì, tớ cũng mới đến thôi, cậu ngồi xuống đi”

Sau bữa ăn vui vẻ, hai cô gái dắt tay nhau men theo đường cầu, ngồi xuống ghế ven bến cảng Odaiba. Hoshiko mở nắp 1 lon nước trái cây, uống 1 ngụm, cô trầm ngâm một lúc rồi mở miệng hỏi Shizuka:

“Cuộc sống hôn nhân mới của cậu tốt chứ?”

“Rất tốt, cảm ơn cậu. Nobita là một người đàn ông nhân hậu và hiền lành. Tớ còn có thể đòi hỏi được gì thêm ở anh ấy đây?”- Shizuka mỉm cười, cũng uống một ngụm nước rồi nhìn ra phía xa. Hoshiko nhìn thấy rõ trong khoảnh khắc nào đó, cô ấy đã đỏ mặt.

“Với tư cách một người bạn, tớ luôn luôn hy vọng cậu có được hạnh phúc riêng của bản thân, đừng miễn cưỡng chính mình, khi nào cậu cảm thấy chán nản và thất vọng, hãy nói cho tớ biết. Tớ sẵn sàng giải quyết chuyện đó cho cậu”- Hoshiko nắm tay cô bạn, nhẹ nhàng nói...Cô vẫn không thể tin tưởng được Nobita, cậu ta hậu đậu như thế, lại không có Doraemon ở bên, cậu ấy làm sao có thể bảo vệ được cho Shizuka đây?

Nhưng điều làm cho cô ngạc nhiên là Shizuka chỉ lắc đầu từ chối, đôi mắt đen sáng lấp lánh như ánh sao. Cô ấy vỗ nhẹ tay cô một cái, lên tiếng:

“Cảm ơn cậu rất nhiều, Hoshiko, cậu là một trong những người bạn tốt nhất của tớ. Nhưng tớ luôn hiểu bản thân mình muốn gì, từ khi Doraemon rời khỏi nơi này để trở về đúng với niên đại của cậu ấy, Nobita mà tớ biết thời thơ ấu đã mạnh mẽ hơn rất nhiều. Có lẽ anh ấy không được khỏe khoắn như Jaian, thông minh như Suneo hay hoàn hảo như Dekisugi...Nhưng cái tớ nhận được ở anh ấy là một tấm lòng chân thành hơn bất cứ phẩm chất nào, hết lòng vì bạn bè, hết lòng vì những người mình yêu thương, hết lòng vì tất cả mọi người nữa. Anh ấy cũng luôn ở bên cạnh tớ, lắng nghe và thấu hiểu, tớ biết mình luôn hướng về anh ấy.”

“Tớ hiểu rồi, cậu tin tưởng thì tớ cũng sẽ tin tưởng”- Hoshiko gật đầu...Cô biết Shizuka sẽ trả lời như thế mà.

“Cậu đang làm việc cùng với Dekisugi à?”

“Làm sao cậu biết?”

“Tình cờ thôi”

Hoshiko im lặng, lại suy nghĩ điều gì đó, sau cùng cô quay mặt đi hướng khác, nhưng lại hỏi Shizuka:

“ Cậu có biết Dekisugi thích cậu không?”

Shizuka hơi giật mình, cô ngẩn ra một lúc, đoạn lại thấy cô bạn của mình quay mặt đi hướng khác, hai má thoáng ửng đỏ...Cô bạn này của cô suy nghĩ gì đều

“Làm...làm gì có, tớ chỉ muốn hỏi như vậy thôi”- Cô xua xua tay.

“Haizz, tớ có biết cậu ấy thích tớ, cũng đã từng thổ lộ...Nhưng tớ luôn xem cậu ấy hiện cả lên mặt rồi. Cô mỉm cười xoay mặt cô bạn lại, lên tiếng:

“Nói chuyện với tớ mà xoay mặt đi đâu thế? Đừng nói với tớ là cậu đã thích cậu ấy rồi đấy nhé? Xem hai má của cậu kia kìa, hay để tớ làm mai cho hai cậu nhé!”

là một người bạn thân thiết, cậu ấy luôn là thần tượng của tớ suốt từ hồi mẫu giáo đến bây giờ đây, nên lần đó tớ đã từ chối.”

“VẬY Ờ?”

Hai cô gái vẫn còn tiếp tục cuộc nói chuyện thêm một khoảng thời gian nữa, đến tận tối mịt mới trở về. Hoshiko lục tìm trong túi một chiếc khăn quàng xếp gọn, choàng nó lên cổ, sau đó từ biệt cô bạn mình trở về nhà. Shizuka khoác túi xách đứng bên thành cầu, nhìn theo bóng cô bạn mình rời đi...Xem ra cô không hề uống công phí sức cho hai người nhỉ?Hoshiko chắc chắn cũng có tình cảm với Dekisugi, hai người đó có thành hay không thì còn phải chờ vào cố gắng của cậu ấy nữa...Mà đâu phải chỉ có mình cô mong đợi hai người này sớm về chung một nhà đâu?

Hoshiko về nhà, giữa đường ghé lại siêu thị tự chọn mua một ít rau củ và thịt cá. Những siêu thị này luôn mở cửa sáng đèn 24h, cũng chẳng có ai trông coi quản lý, tất cả đều do hệ thống máy móc lớn được cài vào một trạm phát từ đỉnh núi Phú Sĩ điều khiển. Tuy thời đại này đã tiện lợi lắm rồi, nhưng cô vẫn thích tự mình làm mọi thứ hơn, đâu thể ăn đồ ăn sẵn mãi được. Lúc đó thì trên màn hình ngoài cửa hiện lên một tin tức mới về dự án mặt trăng của cô, rất được kỳ vọng. Hoshiko cảm thấy tâm thần mình vui hơn cả, mang giỏ đồ nhanh chóng đi về nhà.

Hoshiko đặt giày lên giá, vỗ tay bật đèn rồi mới đi vào trong, cô bỏ hết đồ vừa mua vào tủ lạnh, rồi đắp một cái mặt nạ lên, vào phòng, trèo lên giường. Lúc đó màn hình đồng hồ trên tay vệt sáng, một dòng tin nhắn lơ lửng treo trước mặt cô, tỏa sáng trong đêm khuya tăm tối.

“Chúc em ngủ ngon”- Người gửi là Dekisugi...

Biết mình lại đỏ mặt nữa, Hoshiko hít thở thật sâu...Anh ấy chúc cô ngủ ngon là cách bình thường của một người bạn sao?Cô không biết đâu...Tại sao cô lại cảm thấy kỳ quái nhỉ?

“Chúc...chúc anh ngủ ngon”

Hoshiko gửi một tin nhắn lại...Người ta chúc cô thì cô phải chúc lại thôi chứ sao nữa...

Đêm đó là một đêm tuyệt đẹp...

6. Chương 4

Chẳng mấy chốc mà đã 1, tháng dài trôi qua, nhưng hình như vì quá cuồng công việc, nên Isabella cũng không quan tâm mấy đến những việc này, cô chỉ mong mỗi là sao có thể hoàn thành thật nhanh công việc được giao mà thôi, ý tưởng cô đã có, nhưng tạm thời vẫn chưa thể hoàn thành được do Dekisugi chưa được trở về Nhật. Nghe nói anh bị một số trục trặc với các dự án còn sót lại năm ngoái, Isabella nghe thấy, không hiểu vì sao lại cảm giác không vui...chẳng lẽ là do mấy tháng nay đều nói chuyện rất nhiều với anh sao...Nhưng cô ngoài mặt cũng chỉ vờ làm ngơ cho qua chuyện vậy.

Hôm nay là thứ 6, ngày cuối cùng của tháng 7, tuần sau phòng nghiên cứu bắt ngờ được nghỉ phép, lý do thì hình như mọi người đã quá mệt mỏi sau một tháng làm việc đầy căng thẳng. Hoshiko cũng tin tưởng

rằng nếu như cô mà trên không cho phép nghỉ thì chắc mọi người sẽ biểu tình quá! Cô đang ở chỗ làm của mình, sắp xếp lại mọi thứ lộn xộn trên bàn, thì thấy Ayami- một người ở trong tổ E đến vỗ vai cô, cười cười hỏi:

“Hoshiko này, nghỉ phép lần này tận 2 tuần, em đã có ý định gì chưa đấy? Đi chơi với bạn trai chẳng hạn?”

“Thôi, chị cho em xin, em làm gì có bạn trai đâu, chắc lại ở nhà trùm chăn bật vài bộ Anime xem vậy.”- Hoshiko cười trừ, cái này hoàn toàn là sự thật, hàng xóm của cô là một Otaku chính hiệu, cô bé này ngoài mặt rất chỉ là xinh xắn thông minh, nhưng thật ra chẳng ai biết thật sự cô nàng này ra sao cả.

“Ôi, vậy thì hay quá, tụi chị định đi một chuyến đến Miyagi, chắc em mới về nước không lâu nên chưa đi chơi nhiều đâu nhỉ? Lễ hội Tanabata ở đó năm nay cũng rất đẹp và nổi bật, khách sạn nhà nghỉ luôn chật kín người, muốn đi được đều phải đặt chỗ trước vài tháng. May là tụi chị đoán được...mà chỗ bên này vừa vắng thiếu một người, hay là em cũng đi chung cho vui đi... Vừa thư giãn, vừa cảm nhận lấy chút truyền thống...Biết đâu lần này em còn tìm được một anh chàng như ý nào đó thì sao?”- Ayami nháy mắt với cô, sao cô lại thấy cái cảm giác mờ ám trong này nhỉ? Nhưng mà cô thật sự rất là lười biếng, dù cho cô rất muốn đi đi chẳng nữa. Hoshiko suy nghĩ hồi lâu, hình như Ayami có vẻ rất mong đợi, rồi cô lại nhìn nhìn xung quanh... Mọi người từ khi nào đều đóng tai hết về phía bên này vậy?

“Thôi, chị và mọi người cứ đi đi, em nghỉ tốt nhất là mình vẫn nên ở nhà thì hơn. Dù sao dạo này sức khỏe em cũng không tốt lắm.”...Tốt hơn hết là vẫn nên theo kế hoạch làm heo ở nhà đi!

“Thế thì thôi vậy... Nhưng nếu em đổi ý thì nhất định phải gọi điện báo cho tụi chị đấy nhé, tụi này luôn chào đón em mà”- Ayami thất vọng ra mặt, nhưng cô nàng vẫn cố gắng níu kéo cô, sau đó xoay người lắc đầu, xua tay đi về phía đám người đằng xa. Hoshiko để ý thấy họ đều rất thất vọng, cô cũng cảm thấy hơi có lỗi một chút à...

Chiều hôm đó, sau khi làm việc xong, mọi người bắt đầu vội vã dọn dẹp, rồi chào nhau xong nói đuôi ra về. Tiếng chuông trường réo rắc rộn rã, phòng nghiên cứu cũng ngày càng vắng dần, ai cũng đều rất háo hức cho việc nằm xuống mà nghỉ ngơi. Chỉ có ở một góc phòng, có một cô gái vẫn đang ngồi chăm chú làm việc, trước mặt cô chính là một mô hình tàu vũ trụ nhỏ bằng thủy tinh lơ lửng, còn cô gái thì chống cằm suy nghĩ chăm chú, giống như chẳng có thứ gì làm phiền được cô lúc này cả. Thỉnh thoảng ở ngoài lớp cửa kính cách âm còn nhìn thấy tiếng cười nói rộn ràng của các cô cậu sinh viên, họ tụ tập thành nhóm, thành cặp, tất cả đi qua giống như đều không nhìn thấy được quan cảnh bên trong...

Hoshiko nhìn cái mô hình một lúc, sau đó ngồi thẳng dậy, vươn vai xoay xoay vài cái, cổ cô và tay đều mỏi nhừ do chống tay quá nhiều. Bây giờ cô mới phát hiện ra đã hết giờ làm việc từ lúc nào... hình như ban này mọi người còn chào cô ra về nữa, hay là cô không nghe thấy nhỉ? Hoshiko giống như là giật cả mình, mọi hôm giờ này, ngày nào cô cũng nhận được 1 tin nhắn trực tiếp từ Dekisugi, nhắc nhở cô phải tan làm sớm, không được tăng ca rồi ăn uống qua loa. Hôm nay anh không nhắn, cô lại quên khuấy đi mất, theo thói quen mà ngồi lại... Hình như cô phát hiện ra mình bị phụ thuộc vào anh quá rồi! Hoshiko rối bừa, bật dậy, bắt đầu sắp xếp lại đồ đạc, tài liệu trên bàn. Cô thu nhỏ mô hình kia lại, rồi quăng tạm vào trong túi xách, sau đó mới khoác lại áo, từ bên trong đi ra ngoài.

Trời cuối tháng 7, cũng có chút gì đó lạnh lẽo, con đường trong sân vẫn còn khá đầy ắp người, hướng hồ gì ký túc xá cũng khá gần ở đây nên mọi người đi lại rất đông. Hoshiko khoác túi sách sải bước trong sân trường, lướt qua không ít đám đông đang vui chơi sinh hoạt, cô còn cố ý nán lại một chút xem mấy cậu nam sinh chơi bóng rổ... Ai bảo học sinh đại học Tokyo nổi tiếng thì không có người đẹp chứ? Cô cảm thấy mấy lời đó đều là sai cả, đại loại như mấy anh chàng đang làm nóng không khí phía bên kia kia... Hình thái cao lớn, cơ bắp đầy đủ, mái tóc cũng rất hợp thời trang... còn khuôn mặt ưa nhìn nữa chứ! Mấy cô gái thì đáng vẻ xinh đẹp, còn mang đậm dư vị của tuổi trẻ xanh ngát... cảm thấy thanh xuân thật là tốt! Bây giờ cô lại cảm thấy mình có chút già đi rồi đấy...

Lúc Hoshiko lái chiếc xe của mình ra được khỏi trường đại học, thì cô bất chợt nhận được một tin nhắn từ Dekisugi, đại ý nói cô ra sân bay gặp anh... Hoshiko rất ngạc nhiên, anh về nước được rồi ư? Sao thầy không hề báo cho cô nghe tiếng nào cả vậy? Mà cô đến đó để làm gì?

Mặc dù có chút nửa tin nửa ngờ, nhưng cô cũng quay xe chạy tới sân bay quốc tế, rồi xuyên qua đám người đông đúc chạy vào khu vực đón khách, hình như máy bay chỉ mới vừa hạ cánh được một lúc thôi. Hoshiko

mân mê dây túi sách, ngồi trên ghế chờ, mắt không ngừng hướng về phía cổng tìm kiếm bóng dáng người đó...1 nhóm người- cô thầm đếm trong lòng, 1 nhóm người...rồi lại một nhóm người khác đi qua...nhưng mà cô chẳng thấy anh trong đám này đâu cả...Không lẽ anh gửi nhầm tin cho cô hay sao?...Lòng của Hoshiko bây giờ không khỏi có chút lo lắng.

“Này, cô cũng đi đón bạn trai cô à?”- Cô gái bên cạnh này giờ vẫn cúi đầu vào điện thoại nghe nhạc, bỗng đứng ngược mặt lên, rút tai nghe ra chọc cô, hỏi một câu. Cô nàng trông có vẻ rất tò mò

“Không...”- Hoshiko đang định phủ nhận thì cô thấy rõ một dáng người quen thuộc đang bước về phía mình. Anh đi từ phía xa xa nên cô cũng không nhìn thấy rõ lắm, chỉ thấy một thân áo phông rộng rãi thoải mái, phối cùng quần jean khá phong cách, áo khoác dày và đôi giày Nike đặc biệt...Người đó còn đeo trên vai một cái balo khá to, tay còn xách theo vali, người đó bước đến phía này càng gần, Hoshiko thấy vậy có chút kích động, đứng ngay dậy...

“Cảm ơn em đã đến đây đón anh...”- Dekisugi mỉm cười nhìn cô gái nhỏ đang đứng trước mặt anh. Mới ban nãy anh bước ra khỏi cổng đã nhìn thấy dáng cô giữa dòng người chờ đợi đông đúc, lâu ngày không gặp, cô có vẻ gầy đi một ít, nhưng trạng thái và biểu cảm thì vẫn như vậy. Hôm nay cô mặc bộ đồ công sở này rất hợp, vừa vặn tôn lên vóc người nhỏ và cao, còn cả làn da trắng kia nữa...Tất nhiên anh biết đã không ít lần ông ở trong cái sảnh này hướng đôi mắt về phía cô, anh mà không đến thì sớm muộn cũng có người tiến gần bắt chuyện...

“Chà...chà...Không ngờ bạn trai của cô lại đẹp trai như vậy đấy nha!”- Cô gái ở bên cạnh kích động kêu lên một tiếng.

“Chúng tôi chỉ là...”- Hoshiko lại chưa kịp thốt hết câu thì đã bị Dekisugi nắm tay kéo đi, hay người nhanh chóng len lỏi qua đám người đông đúc nóng nực, đi thẳng ra nơi đỗ xe. Hoshiko cũng có chút ngạc nhiên, sao anh lại không để cô...Bỗng nhiên Hoshiko nhận ra tay mình vẫn còn ở trong tay của anh, liền vội vã rút tay lại, hai má nhanh chóng đỏ hồng.

Mấy biểu cảm vừa rồi của cô đều được Dekisugi thu cả vào mắt, cảm xúc mềm mại và nhẹ nhàng mà cô đem lại vẫn còn dư dả trong bàn tay của anh. Trong khoảng thời gian dài ở nước ngoài, anh vẫn thường xuyên nhớ đến cô, bây giờ chỉ muốn ôm cô vào lòng cho nguôi ngoai một lát, nhưng Dekisugi biết vẫn chưa đến lúc đó, dụng tốc thì bất đạt.

“Em đi lấy xe đây”- Hoshiko tìm ngay được một cái cơ hay, vội vã bỏ của chạy lấy người...Cô không muốn mình lộ ra cái vẻ mê trai này đâu...quả thật là xấu hổ mà...

7. Chương 5-1

Ngồi trên xe, mà bây giờ đã đổi lại thành Dekisugi lái từ lúc nào, Hoshiko có chút thẹn thùng, cô ngồi bên cạnh ghế lái, hai mắt hết ngấm nhìn đôi giày bệt cũ mềm hồi thế kỷ nào rồi lại đảo sang phong cảnh bên ngoài...Cô còn chẳng dám nhìn sang bên cạnh nữa là...Cái cảm giác này thật giống như hai người yêu nhau vậy...Rốt cuộc là cô đang nghĩ đến cái gì thế?- Hoshiko tự vỗ đầu mình một cái, hình như cô bị điên rồi, chắc do làm việc nhiều quá, đáng lẽ cô phải nghỉ ngơi một chút. Mặc bộ shoujo mà cô mượn được quả thật có hại.

“Có chuyện gì à?”- Dekisugi nhìn cô, ánh mắt anh dịu dàng như nước hồ, phẳng lặng, thâm thúy. Người ta nói trong một giây phút nào đó, bạn hoàn toàn có thể cảm nhận hết một con người chỉ qua ánh mắt của họ, chắc chính là lúc này đây- Hoshiko cảm thán, cô có chút bị cuốn theo cái ý nghĩ đó, Dekisugi là một con người tài hoa, hội tụ gần như mọi thứ của một người đàn ông lý tưởng cho mọi cô gái. Đáng tiếc, trong truyện Doraemon, anh ấy mãi chỉ là một “nhân vật phụ”

“Không có gì đâu, em chỉ nghĩ băng quơ một chút thôi. Đạo này bên đó có gì hay ho không anh?Em nghe nói cái dự án bảo tàng công nghệ thế giới gì đó cũng rất hấp dẫn”

"Theo anh thấy nó thật sự rất hay, lúc đó chúng ta lại có cơ hội mà ngắm nhìn những công nghệ xưa cũ cách đây hơn 2- 3 thế kỷ, nhưng dự án đó kinh phí cần rất lớn, anh cũng không cảm thấy nó khả thi lắm. Thế giới của chúng ta cũng ngày càng hiện đại rồi, nếu như vẫn bó buộc vào những thứ như vậy thì không hay lắm, tốt nhất vẫn là đầu tư hơn vào dự án cho tương lai. Ai mà biết được những lời dự báo từ Nasa kia có phải là sự thật hay không?"

"Cá nhân em lại chẳng còn tin tưởng nhiều nữa, trước kia không phải Nasa cũng dự đoán rất nhiều thứ hay sao, tất cả đều khác với sự thật mà ta trải qua. Với lại, dựa vào thành tựu của loài người bây giờ, chẳng phải việc đấu chọi với thiên nhiên hay tạo hóa chẳng còn gì là khó khăn nữa hay sao?"

"Anh không nghĩ mình đồng ý với em, thiên nhiên vẫn còn nhiều cái mà ta chưa tìm ra và khám phá được, cá nhân anh vẫn chưa một lần nào thật sự đặt chân lên mặt trăng. Anh hy vọng trong tương lai, dự án của chúng ta sẽ mau chóng hoàn thành, lúc đó coi như giải quyết phần nào."

"Em đồng ý với anh"- Hoshiko không biết phải nói làm sao nữa, cô lại có cảm giác lo sợ vẩn vơ, trước giờ cô luôn là thể diện, sợ người ta có cảm giác không tốt về những điều mình nói ra. Thế là cuối cùng cô chọn lựa im lặng...Dekisugi vẫn đang chăm chú lái xe mà không biết cuộc hội thoại giữa cả hai đã bị ngắt đi từ lúc nào. Anh thông thả đưa chiếc xe lướt qua phố phường đông đúc của thành phố Tokyo, đúng là không thể nơi nào cho bản thân được cảm giác như quê hương...Lúc xe dừng lại được trước cửa khu nhà thì cũng đã gần 9 giờ, Dekisugi quay qua định giúp người bên cạnh tháo dây an toàn, thì thấy cô đã ngủ từ lúc nào. Cô còn chui rúc vào bên trong chiếc áo khoác của bản thân, khuôn mặt xinh xắn hơi ửng đỏ vì lạnh, mái tóc ngang vai mềm mại rơi sang một bên cổ, để lộ mảng da trắng ngần. Trông cô lúc này cứ như một con mèo lười vậy, thật may là thiết kế của chiếc ghế đủ cho cô 1 giấc ngủ thoải mái.

"Hoshiko, dậy đi, đến nhà em rồi"- Dekisugi nhìn cô hồi lâu, sau đó quyết định gọi cô dậy.

"Để em ngủ một chút, mấy hôm nay em bận công việc nhiều lắm, chìa khóa ở trong túi sách..."- Hoshiko còn không chịu mở mắt, chỉ xoay đầu qua một bên khác, ngái ngủ nói.

"Em lại làm tăng ca nữa phải không, tại sao lại không quan tâm sức khỏe thế?" - Anh hỏi, trong lòng không khỏi có chút lo lắng và tức giận, không phải anh đã cố tình nhắc cô mỗi ngày hay sao?nhìn cô gầy như thế, chỉ sợ đến lúc hoàn thành dự án sẽ ngã quỵ mất...Chỉ biết nghech ra nhìn cô cuộn tròn trên ghế, Dekisugi giở khóc giở cười, đoạn lại đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ của cô, trước giờ anh hình như chưa gặp việc này...à mà có lần đó nữa chứ, báo hại anh phải giặt chiếc áo sơ mi đó đến 5 lần trong làn nước lạnh thấu xương của đêm Noel mới sạch được mùi nôn của cô, rõ ràng không biết uống rượu bia mà còn cố tình ra vẻ ta đây.

"Em nhất định phải đền bù cho anh đấy"- Dekisugi mỉm cười, mở cửa xe bước xuống, rồi cúi người ôm cô lên...Đối với những việc khác thì anh có thể không chấp nhất, nhưng món nợ của em với anh, anh chỉ mặc định em phải dùng cả cuộc đời để trả...

"Em sẽ trả mà..."- Hoshiko ngái ngủ trả lời...mà cô phải trả gì nhỉ?

Lúc Hoshiko tỉnh lại được thì đã là 6 giờ sáng hôm sau, nhận ra mình đang nằm trên giường, chân đắp tận gót chân và trên người vẫn còn mặc bộ đồ hôm qua...hôm qua...cô bắt đầu đổ mồ hôi, do làm việc tăng ca nhiều nên cô rất buồn ngủ, vốn định tan sở sẽ về đánh một giấc đến sáng, không ngờ...Hoshiko có chút uể oải ngồi dậy, chạy vào phòng xem lại mặt mũi, thay đồ ra khỏi nhà, hôm nay cô bỗng dưng có hứng muốn tập thể dục một chút.

Vừa khóa xong cửa, nhét được chìa khóa vào trong túi thì cô nhìn thấy cánh cửa nhà bên cạnh mở ra, và có một cô bé xinh đẹp đang lấp ló ở bên trong, Hôm nay là cuối tuần, đa số mọi người đều được nghỉ ngơi, chắc do con bé ra ngoài đi chơi với bạn nên mới tươi tắn chải chuốt như thế này, chứ ngày thường thì...Cô vừa định mở miệng chào một tiếng thì cô bé đã vọt tới, liếc mắt nhìn cô từ đầu tới chân, rồi lại từ chân lên đầu, rồi nheo nheo đôi đồng tử lại, quăng ra một câu như có như không:

"Hoshiko nee- san, chị hay lắm.Khai ra mau, đêm qua chị đem bạn trai chị về đúng không?Anh ấy là ai?, tên gì?quê quán?"

"Hả?Đâu...đâu có"- Hoshiko định xua tay chối bay biến thì đã bị con bé chặn ngay họng:

”Chị đừng hòng chối, đêm qua em đi chụp hình về thì thấy xe của chị đỗ ngay trước cổng khu, anh ấy còn bế chị ra khỏi xe nữa, động tác cực kỳ dịu dàng...Mà anh ấy đẹp trai thật nha. Chị có phúc lắm đấy, lúc đó em bảo với anh ấy em là hàng xóm của chị, sẽ đưa chị lên nhà giúp nhưng anh không đồng ý, phải đưa chị vào được tận cửa, đắp chăn xong mới rời đi. Đừng có chối, khai ra mau, hai người quen nhau bao lâu rồi, đã lên giường lần nào chưa?”

”Em...em...cái con nhóc này, hey, đừng có mà ăn nói lung tung biết chưa, anh ấy chỉ là đồng nghiệp của chị thôi, chẳng có gì với nhau cả. Sao em đem chuyện tể nhị đó ra nói ngon lành thế, coi chừng chị gọi điện mách mẹ em nhá, lúc đó thì đừng hòng có tiền tiêu vặt”- Hoshiko cảm thấy xấu hổ đến mức muốn đào đất ra mà chui xuống, cũng may này giờ không có ai đi ngang qua cả, còn không chắc cô tự đập đầu vào tường chết luôn quá!Nói xong, cô liền quay mặt chạy đi luôn, ở đây thêm chắc cô xấu với con nhóc ranh ma này quá!

”Hứ, chẳng sợ, em không thêm tin Hoshiko nee- san đâu nhá”- Hôm qua rõ ràng anh ấy cười nói với cô mình là bạn trai của chị, ai mà tin lời của chị chứ. Cô bé hết cái mũi đẹp lên trời, sau đó gọi một cuộc điện thoại ngắn, xong xuôi ôm theo cái ý nghĩ ấy rời đi mất.

Hoshiko đi xuống lầu mà tay chân có bủn rủn hết cả ra, hễ có ai đi ngang chào một tiếng thì cô lại giật bắn người lên. Sáng nay thức dậy cô cũng có chút kỳ quái, cuối cùng liền gạt đi, không ngờ bây giờ nó là thật. Dekisugi lại ôm cô đi vào phòng!Không biết anh ấy cô chê nhà mình bề bộn hay là mình nặng không nữa...Tất cả là do mấy hôm nay làm tăng ca, định bụng tan làm về nhà sẽ đánh một giấc đến sáng, ai mà ngờ đâu...để anh nhìn thấy tướng ngủ xấu xí của mình, thật là xấu hổ quá đi mất!

Chân chạy bộ trong công viên mà đầu cứ nghĩ đầu đầu, Hoshiko khó khăn lắm mới quãng được mấy cái ý nghĩ kia ra khỏi đầu, tập thể dục xong xuôi cô lại trở về nhà. Không ngờ vừa đi được tới cửa thì đã có người đứng chờ cô sẵn ở đó, nở một nụ cười:

”Anh Dekisugi?”

8. Chương 5-2

Người kia đang dựa vào cửa, với phong thái ung dung, mang theo cảm giác như gió xuân chợt bao trùm lên vạn vật, tươi mới và rực sáng. Hoshiko không biết có phải do bản thân cô đã nghĩ quá hay không, nhưng mỗi lần cô gặp được anh thì lại cảm nhận một điều mới lạ, hoặc là do anh có quá nhiều điểm cuốn hút mà cô không hề hiểu ra được. Sự xuất hiện của anh thay đổi rất nhiều thứ, giống như bây giờ vậy, mọi người xung quanh đều nhìn lại phía đó, chăm chú hay chỉ đơn giản là ngó một cái đầy tán thưởng, cũng đủ cho tim cô đập thình thịch trong lồng ngực. Anh đến nhà cô?Nhưng để làm gì mới được?hôm nay còn là ngày nghỉ nữa chứ?

”Cuối cùng anh cũng chờ được em...”- Dekisugi đang cúi đầu xem xét gì đó trên tay, như có một linh cảm nào đó làm anh ngước lên cùng lúc Hoshiko đang vội vã chạy đến, thấy hai má cô gái nhỏ lại thẹn thùng tự lúc nào, đúng như phong cách của cô. Anh thật chỉ muốn bật cười, và đúng là anh đã làm như thế, đi đến bên cạnh cô, dịu dàng nói:

”Xin lỗi vì đã đường đột như vậy, anh có đặt 2 phòng đi đến lễ hội Tanabata, đáng lẽ anh sẽ đi cùng một người bạn, nhưng đến phút cuối cậu ấy lại bận cộng việc. Em có thể cho anh cơ hội được mời em đi chơi cùng không?”

”Được...được chứ”- Hoshiko có phần ấp úng, lúc đầu cô định sẽ từ chối, không ngờ khi thốt ra khỏi miệng lại là đồng ý, cô thật sự muốn tự tát chính mình một cái lắm. Dù sao thì trước giờ cô cũng không quá tìm hiểu về những lễ hội truyền thống, xem như là đi để mở rộng tầm mắt vậy.

”Vậy thì anh đứng đây chờ em, chúng ta đi luôn bây giờ, mùa này ở đó đông lắm nên đi sớm thì vẫn hơn.”

“Sao?Đi luôn bây giờ ấy à?Em...em đi sắp xếp đồ đạc liền đây...Anh đừng đứng ở đây, trời hôm nay cũng khá lạnh, đứng đây không tốt cho sức khỏe đâu.Anh mau vào nhà đi, để em đi pha trà một lát là xong ngay.”

“Khônng cần đâu, em cứ để anh ngồi ở phòng khách là được”

Hoshiko cười cười, lại bắt đầu để ý chung quanh, cuối cùng nhìn lại cánh cửa nhà bên, thấy khe cửa tưởng chừng như đóng kín nay lại hở ra một khe nhỏ, đủ cho một tia nắng nhẹ lọt vào, chiếu qua ánh mắt long lanh ở phía sau...Con bé nhìn về phía này không hề chớp mắt tẹo nào, thỉnh thoảng nheo nheo đôi chút đầy nghi ngờ...Haizz lần này thì quả thực cô tiêu rồi, chỉ e là ngày hôm sau, tin tức cô đứ “bạn trai” về nhà sẽ lan đầy khắp cả khu chung cư mất thôi, lúc đó thì phải mệt rồi đây...Rồi bất chợt Hoshiko sực nhận ra mình đã đứng như phỗng ở trước cửa nhà gần 10 phút, mà anh Dekisugi vẫn còn ở ngày đây, cô giật mình một cái, vội vội vàng vàng lục lọi thẻ từ trong túi quần, tra vào khe cửa. Cánh cửa khẽ kêu lên 1 tiếng rồi mở ra.

“Nhà em hơi bẽ bộn một tí, anh thông cảm nhé”- Hoshiko thở dài nhìn đồng lộn xộn ở phòng khách, thật chỉ muốn đập đầu vào tường, định bụng hôm nay sẽ dọn dẹp sạch sẽ một tí, bây giờ anh lại bắt ngờ đến đây. Cô đi vào xếp lại gối trên ghế bành, xếp gọn chăn mền vươn vãi trên mặt đất, rồi chạy vào trong phòng xếp gọn đồ đạc, để lại một mình Dekisugi ở ngoài phòng khách. Anh chỉ khẽ mỉm cười, có lẽ là một cách kín đáo,nhìn cô gái nhỏ không ngừng chạy qua chạy lại trước mặt, cô luôn hay xấu hổ, nhưng điều đó không hề làm anh cảm thấy khó chịu một chút nào cả, giống như bây giờ, lại có cảm giác ấm áp kỳ lạ, giống như một gia đình nhỏ nào đó, giống như những ngày anh còn bé. Dekisugi lại âm thầm quan sát căn hộ này của cô, tuy có một chút bẽ bộn nhưng vẫn rất đẹp, trên bàn còn có rất nhiều bức tranh vẽ khác nhau...có lẽ cô là một người yêu thích nghệ thuật...ở cô còn quá nhiều thứ mà anh không hề biết đến, đợi khi được chính thức ở bên cạnh cô, nhất định anh sẽ tìm hiểu thật rõ...

“Em xong rồi”- Cô ngay lập tức trở lại với một chiếc vali khá to, bộ quần áo thể thao đã được thay bằng chiếc váy dài mềm mại trắng nhẹ nhàng, vai khoác nhẹ chiếc áo len mỏng hồng nhạt, tất cả đều làm nổi bật làn da trắng của cô, trong như một tinh linh tuyết nhỏ. Mái tóc dài cột đơn giản đã được búi lên bằng cây trâm ngọc làm lộ ra gáy nõn nà, và hơn hết cô đang mỉm cười, một cách đầy ngại ngùng.

“Trông em kỳ lắm à?”

“Không, không đâu, em rất đẹp”- Dekisugi nói, và anh có cảm giác mình đã bị cuốn theo cô từ lúc nào mà không hề muốn dứt bỏ.

Dskisugi bước tới đỡ dùm cô chiếc va li, rồi cả hai cùng bước ra khỏi cửa, xuống dưới chiếc xe đã đợi sẵn. Chiếc xe lao vút đi trong buổi trời tươi đẹp của ban mai tháng 7...Một lúc sau đó, khi đã an vị trên máy bay, Hoshiko mới sực nhớ ra mình cần chưa biết gì về lễ hội này cả, cô bèn lấy điện thoại ra tra cứu...Lễ hội Tanabata này...diễn ra vào ngày mùng 7 tháng 7...không phải đây là lễ Tình Nhân Phương Đông- Lễ Thất Tịch trong truyền thuyết hay sao?Cô hơi giật mình một chút, bởi lẽ sống ở nước ngoài một thời gian, nên cô đã quên mất việc này, anh mời cô đi lễ tình nhân sao?...Hoshiko len lén nhìn sang Dekisugi ngồi ở ghế bên cạnh, anh vẫn đang nhắm mắt dưỡng thần, như không có chuyện gì kỳ lạ xảy ra cả, hàng lông mi dài không hề động đậy. Cô bắt đầu cảm thấy đỡ khóc đỡ cười, làm sao anh có thể thoải mái như thế được chứ?

Con chim sắt to lớn đáp nhẹ nhàng xuống sân bay Sendai bằng một tiếng ngân nga ngoạn mục, Hoshiko áp mặt vào cửa kính nho nhỏ, nhìn thấy quang cảnh bên ngoài kia, bầu trời xanh bát ngát và từng loạt gió nhẹ lùa vào từ bốn phía, hòa với mùi hương dễ chịu của những đóa hoa khoe sắc ven đường băng. Cô thật sự muốn reo lên, cảnh ở đây thật là đẹp và ngây ngất lòng người ta, chẳng trách lễ hội Tanabata ở đây nhộn nhịp và tuyệt vời nhất!

Cánh cửa và cầu thang được hạ xuống, hai người bước ra khỏi máy bay, ngắm nhìn khung cảnh mỹ lệ mà Sendai mang lại, Rồi từ Sendai bắt một chuyến xe nhanh đến trung tâm thành phố. Hoshiko rất thích thú khi có thấy ở khắp các phố phường, người ta đều tất bật chuẩn bị cho lễ hội sắp đến, già, trẻ, nam thanh nữ tú nô nức cười đùa vui vẻ bên những cột giấy Fukinagashi đầy màu sắc còn đang dang dở, một trong những biểu tượng của lễ hội, thấy những ngọn đèn treo lủng lẳng trên dây thừng bện chuông. Hoshiko vốn rất khâm phục đất nước của mặt trời này, họ vẫn giữ vững truyền thống ông cha để lại, nhưng vẫn phát triển vượt bậc như một mũi tên không ngừng lao tới trước. Bây giờ cho dù thế giới đã đi đến kỷ nguyên nào, thì Nhật Bản vẫn cứ như thế, mộc mạc và thân thiện đến lạ!

“Đến nơi rồi”- Dekisugi lên tiếng, anh giúp cô đặt va li xuống trước một khách sạn tọa lạc ngay trung tâm

thành phố, phong cách hiện đại nhưng có chút gì đó cổ kính. Cô chỉ biết trầm trồ trong lòng, khách sạn như thế này...giá một đêm của nó quả thực không rẻ đâu...

“Em mệt không?Chúng ta vào trước đi”

“Không, em không mệt đâu, cảm ơn anh”

Hoshiko cảm thấy không tốt lắm, nên cô quyết định nằm bẹp dí như con cá chết ở trên giường. Mấy ngày sau đó hai người cũng chỉ đi dạo ngắm nhìn đường phố, đi ăn cùng nhau rồi trở về mà thôi. Cho đến ngày 7/7 cũng là ngày diễn ra lễ hội, cô đang nghịch điện thoại một chút thì cánh cửa vang lên tiếng gõ nhẹ.

“Hoshiko, chúng ta đi ra ngoài xem lễ hội đi, nếu như sức khỏe của em...”

“Không, em không có gì cả, chúng ta đi mau thôi, anh đợi em thay quần áo một lát nhé”- Hoshiko vội vàng nói, rồi lao vào phòng thay đồ, tìm một bộ kimono thêu hoa- thứ mà cô rất ít khi mặc đến. Nếu không phải hôm trước có thời gian lục lọi tủ quần áo thì chắc cô cũng để nó mốc meo luôn rồi. Một lát sau cô mới mở cửa ra, và gần như ngay lập tức cô ngạc nhiên nhìn Dekisugi...Sao hôm nay nhìn anh ấy có vẻ đẹp trai hơn thế này nhỉ?Không phải là do bộ kimono truyền thống anh đang mang trên người đấy chứ?Chắc không phải, nhìn như thế nào đi nữa cũng là quần áo bình thường, nhưng anh mặc nó rất đẹp, khí chất toát ra ngời ngời...“Lạ đẹp vì người” chắc chắn là câu nói hợp nhất trong thời điểm này, quả thật mặt quần áo truyền thống vẫn là tuyệt nhất!. Hèn chi từ nãy đến giờ mấy cô phục vụ phòng cứ đi qua đi lại chỉ trò nhìn nhìn, thì ra là có “người đẹp” ở đây.

“Xin lỗi đã để anh chờ lâu, chúng ta đi thôi”

“Khoan đã”- Dekisugi ngắt lời

“Hửm, làm sao thế?”- Hoshiko thắc mắc, nhưng chưa kịp hỏi thì đã được một vòng tay ấm áp xoay lại, rồi cây trâm hoa trên đầu cô được tháo xuống, mái tóc đen xỏa tung ra, không phải dài mềm mại như những thiếu nữ thanh xuân trong truyện cổ, nhưng lại mang đến cảm giác tươi mới dễ chịu. Dekisugi dịu dàng búi lại mái tóc cho cô, sau đó mới nói:

“Xin lỗi vì anh không xin phép trước, trước kia anh có học qua búi tóc, tóc em như thế này sẽ đẹp hơn”

“Cảm ơn anh, phiền anh quá”

Con đường dài hôm qua còn dang dở nay đã tràn ngập màu sắc tự lúc nào, Hoshiko gần như thốt lên khi ngắm nhìn khung cảnh hào nhoáng, khắp nơi trên phố phường đông đúc, người ta qua lại tấp nập và vội vã nhưng tiếng cười nói rộn ràng náo nhiệt. Những thiếu nữ, con gái, phụ nữ mặc kimono và Yukata đi lại khắp nơi, màu sắc tươi tắn quyến rũ với làn da mịn màng. Hoshiko bỗng nhiên cảm thấy có hơi đói một chút, và cô kéo Dekisugi tới một quầy hàng nhỏ bên đường, nơi trưng bày những chiếc bánh mùi thơm ngào ngạt.

“Đây là bánh gì thế ạ? Trông đẹp quá! ” - Cô hỏi bà bán hàng.

“Đây là Sakubei, cốt của mì Sô- mên, tập tục nói rằng nó xua đuổi và giải trừ lời nguyền của một con quỷ, mang lại khát vọng khỏe mạnh ấm no. Bà cho cháu hai cái nữa đi ạ, cô ấy vẫn chưa thỏa mãn đâu”- Dekisugi cúi đầu mỉm cười giải thích, rồi mới nói với bà lão đối diện.

“Thì ra là thế!”

“Bạn trai của cháu nói đúng rồi đấy, cháu thật có phúc khi có một người đàn ông tốt như thế ở bên cạnh, cậu ấy rất quan tâm đến cháu đấy!. Nếu cháu thích món Sô- mên này, có thể ghé quán ăn ở trên kia dùng thử, nó thường hay bán ở đây vào những dịp Tanabata như thế này, bình thường không có đâu. Cảm ơn đã ghé mua hàng của già này, chúc hai cháu một ngày thật hạnh phúc”- Bà chủ quán mỉm cười vui vẻ, đã lâu rồi bà mới thấy một cặp đôi tài sắc như vậy đến đây, đúng là đêm tình yêu nở rộ...

“Bà ơi...Chúng cháu...”- Hoshiko định mở miệng nói hai người không phải là người yêu thì Dekisugi đã chặn lại, ra hiệu cho cô nhìn bà lão đang suy nghĩ điều gì đó, có vẻ bà hồi tưởng một kỷ ức rất hạnh phúc. Hoshiko hiểu ra, cô hạ mắt xuống nở một nụ cười, nói tiếp câu nói dang dở:

“Chúng cháu chúc bà một đêm Tanabata thật hạnh phúc. Cảm ơn bà nhiều lắm!”

Cho đến khi đã đi xa gian hàng bán bánh kia, cô vẫn còn cảm giác gì đó lưu lại trong lòng, đêm thất tịch này đúng là đêm để người ta hồi tưởng về tình yêu đẹp đã qua, hoặc nghĩ đến mối tình sau này...hạnh phúc đôi khi chỉ đơn giản ở một câu nói mà thôi. Lúc đó vì bận suy nghĩ cô không nhận ra bàn tay của mình đã chủ động nắm lấy tay người bên cạnh từ lúc nào nữa, nhưng cảm giác thật ấm áp và dễ chịu lắm, như ánh đèn đang treo cao cao...Lúc đó hai người lại bắt gặp một vùng cô viên lớn, nơi rất nhiều người đang tụ tập, cúi đầu viết viết những mảnh giấy nhỏ đủ màu sắc, rồi treo lên những cây tre.

“Anh đợi em ở đây...à mà sao anh không cầm lấy một dải Tanzaku này đi, xem thử ai trong chúng ta sẽ đạt thành ước nguyện của mình sớm hơn nhé!”- Hoshiko ra đề nghị, chỉ vì tính hiếu thắng của cô lại bất chợt nổi lên.

“Thế em muốn cược gì?”- Dekisugi cầm lấy mảnh giấy màu trắng cô đưa, cười cười hỏi

” Ai thua thì sẽ phải làm theo người kia 1 điều”

“Được thôi...nhưng anh muốn nói cho em nghe trước, em sẽ thua...”- Dekisugi chấp nhận thách đấu, nhưng lúc anh treo xong hai mảnh điều ước lên cây, anh cố tình cúi xuống thì thầm bên tai cô, đôi mắt đen bừng sáng một cách kỳ lạ. Hoshiko nghe xong phồng môi lên:

“Hừ, anh tự tin như vậy sao, đợi đó!”- rồi cô chạy đi một mạch. Dekisugi lại cười, anh chỉ qua đầu nhìn lại hai mảnh giấy kia một lát, đúng lúc chúng tình cờ được gió thổi lồng vào nhau, phát phơ trong ánh đèn lấp lờ,rồi xoay người chạy theo bóng hình nhỏ nhắn kia...

“A, sắp đến giờ bắn pháo hoa rồi nè, chúng ta đi tìm chỗ nào đẹp đi”- Hoshiko chớp được một tờ rơi bên gian hàng ven đường, cô xem xem đồng hồ rồi reo lên.

“Được...chúng ta...”- Dekisugi định trả lời cô, nhưng chưa kịp gì hết thì đã bị cô nắm tay kéo đi, chạy nhanh lên lối qua dòng người đông và những em bé mặc kimono mừng lễ hội.

“Chuyện gì vậy?”

“Em vừa nhìn thấy mấy người trong phòng nghiên cứu, hôm trước em từ chối họ mà bây giờ...tốt nhất là không nên gặp mặt”- Hoshiko đáp ứng, mặc dù lòng cô không biết bản thân đang cảm thấy có lỗi, hay là chột dạ nếu như bị bắt gặp đang ở cùng anh nữa...Sao cảm giác cô ngày càng mâu thuẫn thế nhỉ?Có phải cô thích anh ấy không?

Trong lúc đó...

“Cậu nhìn gì thế Tomi?”

“Hình như tớ vừa thoáng thấy Hoshiko và Dekisugi...nhưng mà hai người học đi đâu mất rồi...”

“Chắc cậu lầm rồi đó...”

“Chắc thế...”- Tomi nhún nhún vai, theo đám người rời đi.

Hai người cuối cùng cũng tìm được một chỗ khá tốt, ngay cầu cảng, rất yên tĩnh và tươi đẹp. Hoshiko hài lòng, kéo người bên cạnh ngồi xuống, rồi nhận lấy chai nước anh đưa uống một ngụm. Cô ngược mắt nhìn lên phía trên bầu trời, thơ thẩn ngắm những vì sao lung linh, đã lâu rồi mới cảm nhận được những thứ như thế này. Đúng lúc cô đang thả hồn trong gió, thì nghe một giọng nói, kéo cô trở lại...

“Em có nghe về truyền thuyết Tanabata chưa, Hoshiko?”

“Có chứ, ai mà không biết...Có phải là một nàng tiên dệt vải yêu một chàng chăn trâu đúng không?”

“Thế em có biết, chúng ta cùng ngồi ngắm sao như thế này có ý nghĩa gì không?”

“Ý nghĩa gì?”

Đúng lúc đó, Dekisugi chợt xoay người, và cô rơi trọn vào cái ôm ấm áp...cô nghe rõ tiếng anh thì thầm bên tai...

“Không lẽ sau bao nhiêu điều như vậy, em còn không nhận ra hay sao?Nhưng nếu bây giờ anh không làm, anh sẽ không còn là một người đàn ông nữa...”

Nói rồi, Dekisugi nâng mặt của cô lên, hạ đôi môi của anh xuống che lấy môi cô...dịu dàng như nước, nhưng ẩn chứa sự mãnh liệt của lửa đủ làm cho người ta tan chảy. Hoshiko lúc đầu có hơi ngại, nên cô muốn đẩy anh ra, nhưng tay kia của anh đã nắm lấy eo của cô, không cho thoát khỏi. Cô chỉ có thể để yên chịu trận, dưới sự dịu dặt của anh, cuối cùng cô thuận theo, cảm giác e thẹn ban đầu đều không còn nữa..., vòng tay qua cổ anh, hòa theo hơi thở mát lạnh của anh...Ngoài kia, có tiếng rộn rã vang lên, pháo hoa hình như đã xuất hiện làm bừng sáng cả một góc trời, sao Ngưu Lang, Chức Nữ dường như huyền ảo hơn, nhưng hai người phía dưới không ai quan tâm nữa...vì họ đã tìm được hạnh phúc cho mình trong đêm lãng mạn...

9. Chương 6

Nụ hôn kéo dài, rất sâu, nồng cháy đến kỳ lạ, và tưởng chừng như không hề kết thúc. Hoshiko cảm thấy môi lưỡi, và khoang miệng của bản thân đã ngập tràn mùi hương từ anh mang lại, bên tai nghe tiếng reo vang của từng đợt pháo hoa tươi màu, cô cảm thấy đỏ mặt, bàn tay bên dưới e thẹn đẩy nhẹ vào người anh, tỏ ý muốn dừng lại...Cô còn muốn xem pháo hoa nữa đó, uông công đi đến đây một chuyến bây giờ lại bỏ lỡ như thế sao? Nhưng không, Dekisugi giống như không hiểu cử chỉ kia của cô, còn trên chộc nhẹ cuốn lấy lưỡi cô một cái, cánh tay giữ chặt hơn, tiếp tục việc anh đang thực hiện...Chừng 5 phút sau, đợi khi Hoshiko đã bất lực mặc anh muốn làm gì thì làm, còn tỏ ý tựa vào lồng ngực ấm áp, anh mới dịu dàng rời đi, sau đó đột ngột thì thâm bên tai cô:

“Hoshiko...anh yêu em...ở bên cạnh anh, nhé?”

Hoshiko giật mình, cô biết mặt mình đang đỏ như quả gấc chín, và cũng đang mong đợi cậu nói đó của anh...Ai là người ban nãy còn vui sướng khi anh ấy...làm chuyện đó chứ? Cô không muốn đổi lòng đâu, nhưng mà...

“Dekisugi...em...không phải em không tin anh...nhưng...nhưng anh trả lời em một câu có được không?”

Ánh mắt người đối diện cô có phần hơi rũ xuống, nhưng vẫn đọng đầy một vẻ đen sâu thẳm, lại có gì đó cuộn cuộn như những cơn sóng biển...Anh vuốt tóc cô một cái, thật khe khẽ và yêu chiều:

“Anh sẵn sàng trả lời em bất cứ điều gì”

“Anh...anh...anh có còn thích Shizuka hay không?...Anh đừng hỏi vì sao em biết, xin anh trả lời em...”- Hoshiko hơi run rẩy, cô không biết mình đang làm cái gì nữa? Nhưng căn cứ vào việc những ngón tay từ dưới gấu áo đang xiết chặt, cô biết mình đang sợ hãi...Sợ hãi điều gì ấy ư? không biết...

“Hoshiko, em hãy nghe cho thật rõ, anh không muốn biết lý do vì sao em lại hỏi anh điều đó, nhưng anh cũng muốn giải thích cho em biết...Đúng là trước kia, anh có thích cô ấy, cô ấy chính là công chúa của bọn anh, Nobita, Jaian hay Suneo cùng bọn anh trải qua những năm tháng tươi đẹp của tuổi thơ ngày ấy, mặc dù không hề quá thân thuộc. Nhưng đó cũng chỉ là những rung động nhất thời của tuổi trẻ, nó không đủ dài, đủ sâu đậm để anh chờ đợi. Anh không hề giống với Nobita, cậu ấy thật sự thích Shizuka, và tình cảm ấy không hề thay đổi cho đến sau này, đó chính là lý do mà cậu ấy đã có được Shizuka. Cô ấy đã từ chối anh, anh cũng đã bỏ đi cảm xúc ấy từ lúc đó...Và người bây giờ anh mong muốn ở cạnh, chính là em, không phải là một ai khác...Hoshiko...anh chỉ muốn nghe câu trả lời từ em...”

Dekisugi mỉm cười, lại lần nữa ôm chặt người con gái mà anh luôn nhớ mong mỗi ngày vào lòng, che chắn cho cô khỏi cơn gió lạnh đêm khuya, cúi đầu cảm nhận hương thơm từ mái tóc của cô ấy, vuốt khe đôi má đào, nâng niu đôi môi nhỏ. Hoshiko yên lặng hồi lâu, cũng không hề cự tuyệt anh, câu trả lời cô đã nhận được rồi, thì còn phải tội tình gì mà lưỡng lự nữa cơ chứ?

“Em...em đồng ý”

Lúc lời vừa thốt ra khỏi môi, người phía trên cô bỗng nhiên bật cười, nụ cười của anh rất dễ nghe, khiến cho con người ta cũng có cảm giác vui vẻ theo...Nhưng mà quan trọng là cô không có cảm giác vui vẻ gì cả, cô đứng lên liếc anh, hỏi:

“Anh cười gì chứ?”

“Em thua rồi”

“Thua cái gì?”

“Ban này ở đền thờ...”- Dekisugi cố tình trả lời lấp lửng, nhưng Hoshiko biết anh đang muốn nói đến điều gì.

“Anh chơi ăn gian, em không đồng ý ”

“Không biết, lời thốt ra thì không thể rút lại, em phải làm cho anh một việc”

“Làm thì làm, em sợ anh chắc?”- Hoshiko phồng môi, xù lông nhím, rõ ràng anh chơi xấu...Con người gì mà tham lam...

“Vậy thì hôn anh đi”

“Em không hôn, đổi cái khác đi”

“Thế ai mới ban này bảo không sợ thế nhỉ?”- Anh lên tiếng trêu chọc

“Hôn thì hôn”- Hoshiko bị chạm vào lòng tự ái, đi tới cạnh anh, sau đó kiễ chân lên đặt vào môi anh một nụ hôn, nhưng không ngờ lúc muốn rời đi thì bị kéo lại, bị anh ôm lên ép buộc lúng sâu hơn, vì sợ té ngã nên cô đành phải ôm chặt lấy anh...

“Anh vui lắm, Hoshiko...”

Mãi hồi lâu sau, khi dừng lại cơn say ngọt ngào, thì pháo hoa đã tắt từ lúc nào và trong không khí chỉ còn vương vấn hơi thở nóng bỏng, bao trùm một khoảng trời yên lặng. Hoshiko cực kỳ không hài lòng, mở miệng trê trách vì tất cả đều là lỗi của anh cả, nhưng Dekisugi chỉ cười cười, anh dịu dàng xin lỗi cô, sau đó cả hai kéo tay nhau đi khỏi cầu cảng. Trên những nẻo đường, mọi người vẫn còn đang rất vui vẻ, thảnh thơi lại có vài cặp đôi thanh lịch đi ngang qua hai người, Hoshiko có cảm giác rất lạ, chỉ thẹn thùng nhìn xuống bàn tay mình, thứ mà giờ đang nằm gọn trong lòng bàn tay của anh...Cô và anh đã là một cặp rồi cơ đấy, hình như 1 tiếng trước hai người chẳng là gì của nhau cả...Nhưng cô thực sự rất hạnh phúc, vì cô tin tưởng khi được anh yêu thương.

“Em đang suy nghĩ gì thế?”

“Không có gì cả, em chỉ nghĩ về việc anh dỗ em từ lúc nào thôi...không lẽ như người ta nói, nhất kiến chung tình à?”

“Cũng có thể như thế đấy!”- Dekisugi cười cười, nháy mắt với cô rồi kéo tay Hoshiko chạy khắp phố phường đông đúc, đi xem buổi diễu hành mừng ngày lễ Tanabata, Hoshiko mua cho mình và anh một cây kẹo bông, sau đó lại hững hờ ép buộc anh ngồi bên cạnh mình, nhập vào một nhóm trẻ nhỏ cực kỳ đáng yêu đang ngồi nghe sự tích Ngưu Lang- Chức Nữ...Vì mấy chuyện đó nên khi hai người về được tới khách sạn thì đã là 11 giờ, cô lấy thẻ từ mở cửa phòng của mình, Dekisugi thần nhiên đi vào cùng cô, sau đó mới hạ lên trán cô một nụ hôn nhẹ:

“Ngủ ngon”

“Ngủ ngon, cảm ơn anh vì ngày hôm nay”- Hoshiko đỏ mặt nói, xong chạy vào ngay bên trong luôn...Cô không muốn anh nhìn cô nữa đâu.

Đêm hôm đó, Hoshiko bất chợt có một giấc mơ dài, về việc cô đã xuyên qua và sống những năm tháng dài đằng đẵng như thế nào. Liệu đây có phải chính là duyên số trong cuộc đời mà người ta vẫn nói đến hay không?mới đưa đẩy cho cô đến được nơi đây, được gặp anh, được yêu anh và cũng được anh quan tâm chăm sóc?Có khi nào sáng ngày mai thức dậy, tất cả sẽ biến mất như một điều mộng không tưởng nào chẳng?Hoshiko lắc lắc đầu, cũng không muốn nghĩ nữa, vì cô tin, ở cạnh anh chính là điều hiển nhiên.

Ngày hôm sau, cả hai trở về lại thành phố Tokyo, sau đó lại chuẩn bị cho một ngày đi làm mệt mỏi. Tuy nhiên, tinh thần của cô đang phấn chấn hơn rất nhiều, và hoàn toàn sẵn sàng cho một ngày mới. Hoshiko cẩn thận thay quần áo, đeo thẻ làm việc rồi đi qua gõ cửa nhà con nhóc quậy phá kia, cửa gỗ hồi lâu mới

thấy nó mở cửa ra, trên người vẫn còn mặc áo ngủ và môi đẹp còn vươn chút thức ăn, tất nhiên là khác hẳn những bộ áo đắt tiền thời trang hay là bộ dáng lúc nào cũng như không một khuyết điểm.

“A, chị về rồi đấy à? Hai người đi chơi vui chứ? Làm mấy lần?”

“Cái đầu em, im ngay cho chị, đây là chỗ đông người mà em cứ nói thế đấy à?”

“Mặc kệ em, hai người xem lễ hội xong liền về đây mắng em à? Tối hôm qua em còn viết điều ước cho hai người đấy nhé?”- Con bé phồng môi ra vẻ giận dỗi, Hoshiko bật cười rồi đưa món quà lưu niệm mới mua đêm qua ra:

“Tặng cho em, lần sau chị sẽ dẫn em đi chơi, được không?”- Cô mỉm cười, ba mẹ con bé lúc nào cũng đi du lịch đây đó, sợ con bé bỏ lỡ học hành nên mới quăng nó ở lại, giao cho cô chăm sóc, cô còn phải giao cho ai được đây?

“Tất nhiên là được, yêu Hoshiko- sama lắm”

“Lại nịnh nọt rồi, thôi chị đi làm trước đây”

10. Chương 7

Hoshiko ngắm nghía bản thân mình trong gương, không hiểu sao hôm nay cô lại muốn mặt vấy, còn trang điểm nữa...cứ xoay qua xoay lại để xem mình đã ổn hay chưa, chỉ vì không biết lý do gì mà lòng cô lại nao nao không tả, nhắc đến lại cảm thấy ngại ngùng, cô là đang muốn xinh đẹp trong mắt anh hay sao? Như thế này đến phòng nghiên cứu có ổn hay không?

Lúc đó thì chiếc đồng hồ trên tay vang lên một tiếng thông báo, Hoshiko bật lên liền thấy tin nhắn từ Shizuka, còn kèm theo một cành hoa sen- loài hoa cô thích nhất. Cô nàng chúc mừng cô vì đã tìm được nửa kia của mình, còn hẹn cô tối này cùng đi ăn, Hoshiko lại cảm thấy tinh thần mình được thêm một lần bùng sáng, cô đã không còn chút lo lắng nào về anh ấy và người bạn thân thiết của mình nữa.

Cô bèn nhắn lại cho Shizuka, xong gọi điện đặt nhà hàng rồi mới đi xuống lầu, nơi đã có một chiếc xe quen thuộc dừng lại từ lúc nào và Dekisugi đang đứng tựa vào thành xe xem một cuốn sách nhỏ. Hình ảnh từ anh làm nổi bật cả một cung đường yên tĩnh, khiến ai đi ngang qua đó cũng phải ngược nhìn ngưỡng mộ, còn có mấy nữ sinh đi học ngang qua kích động nhảy máy chụp ảnh liên tục. Hoshiko mỉm cười, anh ấy như vậy, cô nhất định không thể chịu thua được!

“Anh đợi em không lâu đấy chứ? Em có vài việc bận một chút”

“Không sao, em đã ăn sáng chưa đấy? Không được để bụng đói đến phòng nghiên cứu”- Anh cất cuốn sách vào túi áo khoác dài, sau đó hơi nhíu mày nhắc nhở Hoshiko, tay lại mở cửa xe để cô bước vào. Cô để ý thấy những nữ sinh ban này đều tỏ vẻ thất vọng ra mặt, lại cảm thấy có chút đắc ý từ cõi lòng.

“Anh cũng thu hút ong bướm qua đấy nhỉ?”- Cô kéo dây an toàn, miệng không nhin được mà lên tiếng trêu anh một cái, tỏ vẻ giận...Ai bảo anh đêm qua trêu chọc cô làm chi?

“Em đang ghen đấy à?”- Dekisugi bật cười, xoay mặt cô đối diện với anh, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm nhưng chan chứa dịu dàng của anh...

“Em không ghen, anh mới ghen đấy”- Hoshiko đỏ mặt đáp lại.

“Phải, anh cũng đang ghen đấy”- Anh bồng chốc nghiêm mặt, cô vốn đã xinh đẹp, nay khi trang điểm lại càng quyến rũ bội phần, để cho người khác nhìn thấy vẻ đẹp mà vốn dĩ chỉ có anh mới được hưởng thụ, anh đúng là có chút tức giận. Những thứ liên quan đến cô, anh thừa nhận mình sẽ trở thành một kẻ hẹp hòi trái với điều thường ngày mà anh luôn thể hiện, chỉ có anh mới được nhìn thấy cô trong bộ dạng này!

“Lần sau em đừng mặc như thế này nữa”

“Tại sao chứ?Em...”- Nhưng cô chưa nói được hết câu thì đã bị anh chặn lại, một nụ hôn sâu và gấp gáp khiến Hoshiko quên tất những điều cô muốn nói, anh không khó khăn để giữ được gáy cô, ép cô vào trong lòng mình để sự quẩn quýt ngày càng nặng nề hơn. Sự triển miên kéo dài rất lâu, hai tai của cô cũng ù ù theo, mắt nhìn thấy còn một vài cô nữ sinh ở bên ngoài đang cố nhìn được vào bên trong, cô vội vã đẩy anh ra, thở hổn hển.

“Người ta ở ngoài kia, anh dừng lại đi, trễ giờ mất”

“Dù sao họ cũng chẳng nhìn được vào bên trong...hơn nữa, thời gian còn rất sớm”- Nói xong, anh lại tiếp tục...

Kết quả là lúc đến được phòng nghiên cứu, môi của cô đã sưng đỏ bất thường, đến kẻ ngốc cũng sẽ nhận ra vừa có chuyện gì, bảo cô phải đào lỗ nào mà đi xuống bây giờ?...Cô ai oán nhìn ai đó đi bên cạnh, vẻ mặt anh lại làm như không có gì cả, còn thấp thoáng ý cười như gió xuân, vui sướng khi người ta gặp phải họa. Hiền lành, tốt bụng, chính chắn gì chứ, tất cả đều là sách dựng lên cả, anh là một tên nham hiểm có thừa!

“Anh cố tình đúng không?”

“Đánh dấu chủ quyền lên em thì sẽ không có ai dám tơ tưởng đến em nữa”

Lúc hai người vào được trong phòng nghiên cứu, thì đã thấy một đám người đứng ngay cửa ra vào, trên mặt lộ rõ vẻ được một món hời nào đó...Hoshiko đột nhiên cảm thấy có một cơn gió lạnh từ góc ngách nào đó thổi qua, làm cô run cầm cập sợ hãi...

“Chúc mừng sắp và Hoshiko về bên nhau”

“Mau mau khao một châu đi thôi”

Thôi rồi...Hoshiko xoa xoa đầu...lại liếc nhìn tên thủ phạm nào đó ở bên cạnh.

Chiều hôm đó cô bị xoay qua xoay lại mòng mòng, hết đồng nghiệp rồi lại bạn bè cũ, đến thầy giáo của cô cũng gọi điện chúc mừng, bảo là cảm thấy muốn gặp học trò cưng là cô, đoạn lại ca ngợi Dekisugi hết mực. Thế là Hoshiko chẳng thể nào tập trung làm việc nổi, còn làm rối tung đám giấy tờ trên bàn làm việc.

“Em có hẹn với Shizuka đúng không, mau đi đi”- Dekisugi bỗng đứng lên tiếng nhắc nhở cô...Hừ, chứ không phải đặt được âm mưu rồi nên mới tìm cách xua cô đi cho bằng được hay sao?

“Em đi liền đây, anh ở lại giúp em xem dùm đồng giấy tờ về kim loại trên bàn nhé”

“Được”

Hoshiko bắt xe đến nhà hàng đã đặt sẵn, thì nhìn thấy Shizuka đã đứng chờ mình từ lúc nào. Hai người vui vẻ vào bên trong dùng bữa, sau đó lại đi dạo như lần trước.

“Cậu khai ra mau, có phải cậu là người bày trò giúp Dekisugi tỏ tình với tớ đúng không?”- Hoshiko đút hai tay vào túi áo khoác, nheo nheo mắt nhìn cô bạn thân của mình sau đó chất vấn.

“Làm sao cậu biết?”

“Cậu nghĩ tớ là một kẻ ngốc hay sao, suy nghĩ đi suy nghĩ lại thì cũng chỉ có cậu mới giúp được anh ấy”

“Phải, đúng là tớ, nhưng không phải là do tớ muốn, mà là Dekisugi chủ động tìm tớ, cậu ấy nói muốn theo đuổi cậu.”

“Anh ấy sao?”- Cô ngạc nhiên.

“Phải,chẳng lẽ cậu không nhớ gì hết à?Cái đêm trước khi cậu qua Australia, cậu đã uống say rồi nôn hết lên người Dekisugi. Cậu ấy phải bế cậu về ký túc xá, sau đó cậu còn đòi kéo cậu ấy lên giường nữa...”

“Thật à...Tớ...Tớ...”

“Hoshiko, tớ không muốn cậu suy nghĩ gì nhiều cả, cậu đã quá mệt mỏi vì suy nghĩ trong những năm gần đây rồi. Dekisugi là một người đàn ông tốt, cậu ấy sẽ chăm sóc, nâng niu và yêu thương cậu thật lòng, đừng sợ hãi gì nhé. Tớ luôn muốn hạnh phúc đến với cậu.”

“Cảm ơn cậu nhiều lắm, Shizuka...Tớ sẽ hứa cũng luôn yêu thương và ở cạnh anh ấy...”

Lúc đó đồng hồ của cô bỗng dừng reo lên...

“Hoshiko, chúng ta tìm ra được chế tạo rồi!”- Tiếng Dekisugi vang lên

“Sao?Em về liền đây...”

Dự án cuối cùng cũng đã kết thúc trong một tháng sau đó, và Dekisugi cùng cô có được một dịp vinh dự với tư cách nhà khoa học hợp tác lên thăm thành phố mặt trăng, lúc đó anh ngồi cạnh cô, cả hai cùng nhìn xuống khoảng không gian bao la của vũ trụ rộng lớn, Hoshiko lên tiếng:

“Thế là anh đã đạt được ước nguyện của mình rồi nhé”

“Làm sao em biết được ước nguyện của anh?”

“Bí mật!”- Cô cười tươi...

“Thế em có biết con đường xa nhất là gì không?”- Dekisugi hỏi

“Là gì?”

“Là từ thế kỷ 22 đến mặt trăng...”

“Anh bị ngốc đó hả?”

“Không, vì khi anh trên mặt trăng sẽ luôn nhìn về phía em...”

Hoshiko không nói gì nữa, cái kẻ này... nhưng cô vui vẻ ôm lấy anh...Lúc này, cô cũng chỉ đơn giản muốn ở bên anh mà thôi, chỉ cần hai người là đủ rồi...

Cảm ơn thế kỷ 22, cảm ơn những thứ gắn kết chúng tôi lại với nhau...Em yêu anh.

CHÍNH VĂN HOÀN

11. Chương 8: Ngoại Truyện 1 : Yêu, Là Thứ Cảm Giác Vừa Ngọt Vừa Đắng

Dekisugi cảm thấy rất lạ...

Lúc Shizuka từ chối anh, cảm giác trong lòng anh chẳng có gì cả, chỉ đơn giản là trống rỗng khi bị mất đi một thứ gì đó thôi, chẳng phải người ta vẫn bảo cái chuyện thất tình này đau khổ lắm sao?. Hay là do ngay từ ban đầu, anh đã biết mọi thứ sẽ không đi đến đâu cả? Chỉ có trời mới hiểu, nhưng bây giờ anh chỉ muốn làm cái gì đó cho khuây khỏa tâm tình, và thế là anh mang theo một chai rượu sake bao ngày không dám uống, rượu để hoài cũng chẳng thể thay đổi bản chất rượu...

Cái chỗ mà anh vẫn hay ngồi, ấy thế mà lại có kẻ đã chiếm chỗ trước...Lại còn là một cô gái, cô ngồi đó, giữa trời tuyết lạnh đêm Noel, chiếc váy màu trắng trên người lại càng nhạt nhòa, giống như một giấc mộng đi vào lòng anh vậy...thật ra mãi cho đến những năm sau đó, anh vẫn cứ tưởng chuyện gặp cô chính là ảo mộng mà anh tự tạo ra, nhưng đúng là không phải...Chưa từng có hôm nào mà anh lại cảm thấy mình giống như một kẻ ngốc đến thế, thơ thẩn cầm chai rượu nhìn cô uống hết lon này đến lon khác, sau đó không tìm lòng trước lời mời mọc dụ dỗ của cô mà thưởng thức món bia kia, thôi thì cứ để tất cả quên hết đi...

Sau đó là hàng loạt những thứ dở khóc dở cười xảy ra, cô đã dè anh hôn một cái, sau đó còn nôn hết những thứ trong dạ dày lên chiếc áo sơ mi mới của anh, Dekisugi rất muốn khóc, nhưng cũng phải bắt dãi lực tìm thẻ phòng của cô sau đó cống cô về...Làm sao anh không biết cô là bạn cùng phòng của Shizuka nhỉ?Anh không biết gì hết về cô ấy?Hay thứ tìm cảm từ thuở non trẻ kia vẫn chưa đủ?

“Dekisugi...cậu...Ôi Hoshiko!”- Shizuka ban đầu ngạc nhiên nhìn anh, nhưng sau khi nhận ra cô gái đang ngủ trên lưng anh, thì lại hoảng hốt.

“Thế ra này giờ...để tớ thay mặt cậu ấy xin lỗi cậu, Hoshiko vừa mới thất tình nên...cậu ấy mà dùng còn thì chẳng còn biết gì nữa đâu”

“Không có gì, cậu thay đồ cho cậu ấy đi”- Dekisugi nhăn mặt.

“Còn cái áo của cậu...hay để tớ giặt cho”

“Không cần đâu, để tớ tự mình giặt cũng được rồi”- Thứ gì của anh, tốt nhất cứ để anh tự mình quên đi...

“VẬY...cậu đi đường cẩn thận”- Shizuka nhìn anh đầy vẻ áy náy, anh có thể nhận ra điều đó từ đôi mắt cô, sau đó nhìn cô dịu dàng vào bên trong rồi mới thở thẩn rời đi.

Trong giấc mơ đêm đó, Dekisugi bất chợt lại nhớ về một kỷ niệm nào đó từ thời ấu thơ của mình, anh đã gặp được một cô gái trên đỉnh núi gần nhà khi quan sát những vì sao vào bầu trời đêm thất tịch...Cô ấy còn bảo với anh tên mình chính là vì tinh tú sáng soi trên không gian kia, là Hoshiko, sau đó cùng anh ngắm chúng. Cô có một nụ cười rất đẹp, rực rỡ và xuất sắc, đó là lần đầu tiên anh biết rung động trước một cô gái, trước cả Shizuka, dù lúc đó anh cũng không hiểu được. Thế là đêm nào anh cũng đến đó ngồi ngắm sao cùng cô, còn mang theo điểm tâm mình tỉ mỉ làm...Nhưng trên đời này không có cuộc vui nào kéo dài mãi cả, một tháng sau cô đã không còn đó nữa, anh cũng không tìm được cô....Chả trách anh lại có cảm giác quen thuộc với cô gái ấy như vậy, thì ra cô chính là mối tình đầu tiên của anh.

Không được, anh sẽ không để em rời khỏi anh nữa...

Cả đêm không thể ngủ được, sáng sớm anh đã vọt ra khỏi phòng, mang theo đôi mắt gấu trúc đến tìm cô, nhưng chân vừa đến được cửa phòng thì đã bị giáo sư môn Cơ học gọi lại bảo có chuyện cần nhờ anh. Dekisugi không thể từ chối, nhưng anh không hề biết mình đã vượt mất cô lần nữa...nếu như anh không nhận lời thầy...có phải anh và cô ấy còn có cơ hội hay không? Dekisugi gần như gục ngã trước cửa phòng cô khi Shizuka bảo cô ấy đã rời đi, có thể là không trở về Nhật nữa...phần vì mệt, phần vì cái cảm giác kỳ lạ nặng nề trong tim anh...

Chúng ta lại không có duyên nữa rồi, Hoshiko...

Nhưng ông trời không phụ lòng người ta bao giờ cả, bốn năm sau đó, anh lại gặp cô một lần nữa, trong ngày cưới của Shizuka. Đã bao lâu như vậy rồi, anh thừa nhận mình đã không còn yêu cô bạn thân thiết ngày nào nữa, cũng không có muốn ghen tị với Nobita, mà chỉ muốn thực hiện ước mơ được chạm tới các hành tinh của mình...Nhưng cảm giác đó lại bùng lên lần nữa khi anh nhìn thấy bóng hình ngày nào đang hiện diện trước mắt..Cảm ơn em, đã quay về đây trước khi tim anh lại lần nữa thờ ơ, giá lạnh. Cô vẫn như trước, vẫn là vẻ đẹp khiến ai cũng phải ngoái nhìn đó, nhưng cô lại không nhớ ra anh...Dekisugi thì là lúc đó anh chỉ muốn kéo cô ra khỏi bữa tiệc, dằn vò cô một trận, nói cho cô biết anh là ai...Nhưng anh không làm thế, vì anh tự tin bản thân có thể làm cho cô yêu anh, một lần nữa...

Cô gọi anh, Dekisugi, hẹn gặp lại, trái tim anh đập như điên trong lồng ngực vì câu nói nửa thực nửa đùa của cô. Anh đã nói với Shizuka rằng anh thật sự muốn theo đuổi Hoshiko, cậu ấy cũng rất ủng hộ anh...Và mọi chuyện sau đó, đều diễn ra suông sẻ như anh đã mong muốn, chỉ là anh không ngờ cô cùng anh là có duyên đến như vậy, như là ý trời...

Bước đến cạnh cô, thể hiện tình cảm đang ngày một lớn dần trong tâm trí cho cô thấy, chăm sóc cô từng chút một...Hoshiko, anh đã đợi em quá đủ rồi, anh sẽ không buông tay thêm một lần nào nữa!

Lúc ban đầu cô còn có chút sợ hãi và ngại ngùng, nhưng rồi sau đó cô cũng yêu anh, dù cho cô không hiểu chút gì...Đêm thất tịch đó, giống như cái hồi cả hai còn nhỏ, anh đưa cô đến ngắm sao cùng mình, sau đó thổ lộ hết những thứ trong trái tim, nói với cô rằng anh yêu cô...Cô đã hỏi anh có còn yêu Shizuka nữa hay không...trong trái tim anh giờ đây có bao nhiêu ngăn, bao nhiêu máu, đều đã dành trọn cho cô cả rồi, thì làm sao còn có thể chứa thêm người phụ nữ khác nữa chứ?

Cái quẻ mà anh bói trước khi đi quả thật rất hiệu nghiệm, cô đã gạt đầu...Giây phút đó anh thật chỉ muốn hét lên cho cả thế giới biết rằng cô đã thật sự thuộc về anh, rằng anh yêu cô biết đường nào...Hôn cô, chạm vào cô, muốn hòa tất cả mọi thứ của cô vào trong cơ thể mình.

Những vì sao kia lại sáng, như trên bầu trời năm nào đó, 20 năm sau anh lại tìm thấy cô giữa cuộc đời tưởng chừng như lạc lõng và vô vọng...thế giới của anh, vốn dĩ chỉ cần có cô là đủ.Chúng ta sẽ mãi mãi ở

cạnh nhau, nhìn lên vũ trụ bao la kia mà không bao giờ rời xa nhau nữa...

Tình yêu vốn kỳ diệu như thế đấy...vừa ngọt vừa đắng, chỉ có người trong cuộc mới tự cảm nhận được...

TG: Qua câu chuyện này, tôi xin mạn phép gửi đến mọi người một thông điệp nho nhỏ: " Tình yêu vốn định bởi duyên phận, chỉ là sớm hay muộn, may mắn thì sẽ đến sớm, còn không thì chậm hơn một chút. Nhưng nên nhớ, đừng bao giờ tuyệt vọng, vì ai cũng xứng đáng có được 1 tình yêu đẹp."

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-nhan-doraemon-to-the-22nd-century>